

UITGAAF VAN DEN
ROMAN-, BOEK- EN KUNSTHANDEL TE AMSTERDAM

Lord Lister

genaamd Raffles
De groote Onbekende.

No. 481

Het Kwade Oog

25 Cent

Elke aflevering bevat een volledig verhaal.

UITGAVE VAN DEN ROMAN BOEK EN KUNSTHANDEL SINGEL 326 · AMSTERDAM.

HET KWADE OOG.

Nadruk verboden. — Alle rechten voorbehouden.

BEWAAR UW OMSLAGEN!

Wanneer U ons 20 of meer omslagen van onze vier uitgaven toezendt, dus onverschillig of ze van Nick Carter, Buffalo Bill, Raffles of Wie is de Misdadiger? zijn, zenden wij een of meer keurige doosjes Dubec

CIGARETTEN.

Hoofdstuk I.

De reis naar de kust.

BEWAAR UW OMSLAGEN!

De in te zenden omslagen mogen niet lager loopen dan

Nick Carter	No. 303
Buffalo Bill	" 208
Raffles	" 298
Wie is de Misdadiger?	" 1

Men zende ze als drukwerk, met juiste vermelding van des afzenders naam en adres op den kruisband.

Het was omstreeks tien uur in den morgen van een zeer schoonen dag in het begin van Februari, toen een drietal mannen, dik in pelzen gewikkeld, de herberg van Jim Dane in Kinagamate verliet.

Wanneer wij zeggen dat het een schoone dag was, dan moet men dit betrekkelijk opvatten — het vroom 30° onder nul en als er wind ware geweest, dan zou de felle koude zeker niet te verdragen geweest zijn.

Het zoeven genoemde plaatsje, nauwelijks meer dan een dorp en zelfs weinig meer dan een gehucht, ligt aan het einde van een diepe baai, de Kuskokfim Baai geheeten, in het gebied der Konjagen, op de Westkust van Alaska.

Er woonden op dat tijdstip ternauwernood honderd blanken en de rest van de weinig talrijke bevolking bestond uit Laplanders, die het eerbare beroep van visscher uitoefenden, voor drie kwart uit noodzaak, want hier mocht het met een kleine variatie gelden: „Wie niet vischt, zal ook niet eten!”

Er waren ook traankokerijen, zeer primitief ingericht en waarvan de stank ondragelijk was voor ongeoeffende neuzen.

De herberg van Dane ligt aan de hoofdstraat van het dorp, die eigenlijk gezegd de eenige straat is.

Aan dien weg, des zomers vrij goed begaanbaar, behalve wanneer het regent, want dan verandert hij in een modderpoel en minstens zeven maanden van het jaar bedekt met een dikke laag sneeuw, liggen de houten huizen tamelijk dicht naast elkander, slechts gescheiden door een erf van vijf tot tien meter breedte.

Maar voor het overige hebben de mannen, die naar dit onherbergzame plaatsje zijn afgedwaald, teneinde daar een onzeker bestaan te vinden, hun houten blokhuizen gebouwd naar de gril van het oogenblik het hun ingaf.

Al die houten huizen hebben meestal hetzelfde uiterlijk, want allen zijn zij opgetrokken uit de stammen van pijnboomen, allen hebben zij slechts een groot vertrek gelijkvloers, behalve de her-

berg van Dane, die zeer trotsch is op zijn eenige verdieping, waar vijf of zes kleine logeerkamers zijn afgeschoten; allen hebben zij kleine ruitjes en allen hebben hetzelfde platte dak, soms van gegolfd plaatijzer en dat soms midden in het groote vertrek gesteund moet worden door een zwaren balk, om de vracht sneeuw te kunnen torsen, welke er zich des winters op neervlijt en er gewoonlijk blijft liggen van begin October tot einde April.

Dane, de stoere herbergier, een krachtig gebouwd man met een verwarden baard, was zelf mede naar buiten gekomen om zijn drie logeergasten uitgeleide te doen.

Hij had nu de hand gevat van een der drie mannen, die vertrokken en zeide op ernstigen toon:

— Ik hoop dat het u goed moge gaan, graaf! Ik kan echter niet nalaten, er u op te wijzen, dat gij u hier nog steeds in gevaar bevindt!

— Daarom vertrek ik ook, waarde Dane! zeide de aangesprokene glimlachend.

— Alles goed en wel, maar uw vijanden zullen u volgen, wees daar maar zeker van! Wij hebben er gisteren heel wat onschadelijk gemaakt, maar er zullen er toch altijd nog genoeg overblijven, om u hien het leven zuur te maken! Ik zeg dat maar bij manier van spreken, want gij kunt er van overtuigd zijn dat zij niet zullen nalaten, u een kogel door het hoofd te schieten, als zij de kans schoon zien! Ik weet er nu wel genoeg van, om te begrijpen dat gij zelfs hier in deze barre, verlaten streek, verbitterde vijanden hebt, die u naar het leven staan!

— Wees maar gerust, Dane — wij zullen ons niet noodeloos in gevaar begeven! zeide de man, tot wien deze woorden gericht waren — een krachtige figuur, slank en gespierd, met een ernstig, energiek gelaat en doordringende, grijze oogen met een eigenaardigen, metaalhardens glans er in.

— Wilt ge mij ten minste niet zeggen waarheen gij u thans begeeft, graaf Palmhurst? vroeg Dane weder. Gij weet immers wel dat gij in leven en dood op mij kunt rekenen!

— Daarvan ben ik overtuigd; vriend Dane! zeide de ander, terwijl hij met kracht de harde door het werken vereelde hand van den herbergier drukte. Maar ik kan je toch onmogelijk zeggen waarheen onze reis nu gaat. Ik heb hier dingen te verrichten, welke ik liever voorloopig niet

bekend maak! En nu vaarwel — of tot wederziens! Want ik ben stellig voornemens in Mei hier terug te keeren en mijn intrek weer bij je te nemen, teneinde hier wat te gaan jagen!

— Ik houd mij aan uw woord, graaf!

Het drietal mannen nam de zware bagage op, bestaande uit dekens, wapens, sneeuwschoenen, ketels en levensmiddelen en begaf zich naar een soort van schuur, welke bij het logement behoorde en waar de honden van de verschillende reizigers werden ondergebracht, benevens hunne sleden.

Reeds stond Sallie, de Iersche dienstmaagd, in de opening van de deur, gereed om de behulpzame hand te bieden — en hopen op een fooi.

De slede werd naar buiten gebracht, acht sterke honden werden er voor gespannen, onvervalschte Samoeden, geelwit, niet zeer groot, maar schier onvermoeibaar en die tevreden zijn met een maal van gedroogden visch en de bagage werd op de slede geladen, terwijl de mannen hun sneeuwschoenen aan de voeten deden.

Sallie kreeg de fooi waarop zij gehoopt had, graaf Palmhurst liet een eigenaardigen, aanmoedigenden kreet hooren, de honden trokken aan en de slede zette zich in beweging.

Een kwartier later was er van Kinagamute bijna niets meer te zien, want een terreinplooi onttrok het dorp aan het oog.

De drie reizigers stonden nu aan het begin van de groote vlakte, hier en daar door pijnboomen onderbroken, welke zich uitstrekt langs den Zuidelijken oever van de Kuskokim Baai.

De slede gleed geruischloos voort op haar gladde ijzers en men hoorde nu niets anders dan het kraken van de lederen tuigen en nu en dan een kort gegrom van een der trekhonden.

Wat de drie mannen betreft — zij schenen in gedachten verzonken te zijn.

In den eersten tijd werd er althans volstrekt niet gesproken en ieder liet weder aan zijn geest voorbijgaan, wat er in de laatste dagen was geschied.

De man die daar naast de voorste honden van het span liep en de richting aangaf, de man, die door Jim Dane als graaf Palmhurst was aangesproken, was John Raffles en hij bevond zich hier door een zonderlingen samenloop van omstandigheden, die hier in het kort vermeld mogen worden.

Het was nog nauwelijks drie weken gelede

dat Raffles te Londen door een toeval kennis had gekregen van het voornemen van eenige stoutmoedige lieden, waaronder zich een commies van het Departement van Financiën bevond, om zich meester te maken van een groote zending Japansch goud, bestemd als betaling van een levering machinegeweren door de Engelsche aan de Japansche Regeering, en welk goud vervoerd werd in kisten aan boord van de Asturia.

Met behulp van een voormaligen Amerikaanschen duikbootjager, maar waarop opnieuw een snelvuurkanon was geplaatst, hielden de moderne zeeschuimers het schip ook inderdaad aan, op een eenzaam gedeelte van de Zuid-Chineesche Zee, maar — toen verscheen Raffles ten tooneele, vergezeld door zijn trouwen vriend Charles Brand en door James Henderson, zijn reusachtigen chauffeur, om een spaak in het wiel te steken!

Met zijn snelle duikboot, de „Bruinvisch”, was hij de zeeschuimers gevolgd en hij wist hun het goud te ontnemen en dat met behulp van de duikboot voorloopig over te brengen naar een goed verborgen plek op het eiland Hongkong.

Ook de vliegmaschine van Raffles, de wonderlijke „Duivel der Lucht”, waarmee een snelheid van 500 kilometer per uur bereikt kon worden, was bij deze gevaarvolle onderneming gebruikt en voorloopig achtergelaten op een verlaten eiland van de Maldivegroep, waarvan Raffles het later terughaalde om het naar de Behring Straat te brengen, waar het goud veilig zou worden weggeborgen in een van de geheime schuilplaatsen van den Grooten Onbekende. Maar te Hongkong scheen het lot zich tegen den stoutmoedigen avonturier te keeren!

In dien tijd waren er berichten opgedoemd, die gewaagden van een herleving eener misdadige organisatie te New-York, het „Kwade Oog” geheeten, die in Raffles haar bittersten vijand had gehad, toen zij eenige jaren geleden op het toppunt van haar vreeselijke macht scheen te staan.

En nauwelijks waren deze berichten ook tot Hongkong doorgedrongen, of John Raffles nam het besluit, opnieuw den strijd met deze moorddadige bende aan te binden.

Hij was immers, zoo oordeelde hij, toch in Amerika, wanneer het goud aan de Behring Straat verborgen zou zijn en het ging dus in een moeite door!

Maar — in het hotel te Hongkong, waar

Raffles met Brand deze zaken besprak, bevond zich een Chineesche kellner, die naderhand lid bleek te zijn van het „Kwade Oog,” een deel van het gesprek opving en tersluiks de politie waarschuwde, teneinde zich aldus te ontdoen van een zeer gevaarlijken vijand.

En slechts ternauwernood hadden Raffles en zijn metgezellen zich weten te redden.

Zij hadden zich snel ingescheept aan boord van de goed verborgen duikboot, zij waren vervolgens naar het Maldive-eiland gegaan, waar Raffles de vliegmaschine zou bestijgen en deze had geheel alleen de reis naar Alaska ondernomen, waar hij nauwelijks veertien uren later behouden aankwam.

Maar er bestaat iets, dat nog sneller is dan een vliegmaschine, die 500 kilometer per uur aflegt — en dat is de telegraaf!

De Chineesche kellner wist zijn medeplichtigen in Amerika te waarschuwen en juist omstreeks het tijdstip, waarop Brand en Henderson op hun beurt met de duikboot, waarin zich het Japansche goud bevond, in de Kuskokfim Baai waren aangekomen, bereikte een half dozijn schurken het kleine, zooeven reeds genoemde plaatsje en wist zich onder een bedriegelijk voorwendsel van den persoon van Raffles meester te maken.

En toen Brand en Henderson aankwamen, was Raffles spoorloos verdwenen!

Slechts aan de hulp van Dane's speurhond hadden zij het te danken, dat zij het spoor van de daders konden vinden en na een heeten strijd met de bandieten, waarvan er vijf in het zand hadden moeten bijten, hadden zij Raffles weten te bevrijden.

Dat was eergisteren geschied en thans zat een van de bandieten gevangen in de kleine houten gevangenis van Kinagamute, terwijl er drie min of meer gewond in het ziekenhuis lagen, welke wat weidsche naam gegeven werd aan een barak, waar een slecht betaald geneesheer als directeur fungeerde.

Het behoeft dus geen verwondering te baren, dat Raffles zijn vertrek aanzienlijk verhaast had.

Want die lieden, al konden zij hem volstrekt niets bewijzen, verdachten hem er in ieder geval van, het goud van de Asturia te hebben buit gemaakt.

En wanneer de Koninklijke Bereden Politie op een patrouilletocht het kleine stadje aandeed, dan zouden die lieden, al was het maar uit wraak,

gaan babbelen en hierdoor zouden allerlei moeilijkheden kunnen geboren worden.

En om dat te ontgaan was het eenvoudigste middel, het vertrek eenige dagen te bespoedigen.

Raffles had zich een slede en honden aangeschaft, die hij gemakkelijk weer zou kunnen verkopen, zoodra hij naderhand een spoorwegstation bereikte en nu was hij met zijn beide metgezellen op weg naar de plek waar de duikboot verborgen was, teneinde het goud te lossen en over te brengen naar de plaats, waar hij sedert eenige jaren een deel van zijn buit verborg.

Reeds meer dan een uur waren de drie mannen zwiingend voortgegaan, toen Raffles eindelijk vroeg :

— Ben je er zeker van, Brand, dat onze trouwe „Bruinvisch” veilig is op de plek, waar je haar hebt achtergelaten?

— Volkomen veilig — want op die geringe diepte kan de drukking van het ijs onmogelijk zoo hevig worden, dat je schip er geen weerstand aan kan bieden. Ik erken echter, dat het nu het nog zoo hevig vriest, niet zoo gemakkelijk zal zijn, de boot weer vrij te maken uit het met water gevulde hol, waar wij haar hebben achtergelaten.

— Ik denk dat het heel gemakkelijk zal zijn! zeide Raffles glimlachend en hij stak de hand in zijn zak en haalde er iets uit, dat veel op een worst geleek — geel van kleur en korrelig.

Het was dynamiet!

— Met dit goedje en het element van een electrische zaklantaarn kunnen wij een ijsveld van een kilometer in doorsnede wel laten springen! zeide hij.

— Je hebt me nog niet gezegd waar je de vliegmaschine eigenlijk hebt gelaten, Edward! Is zij ver hier vandaan?

— Hoogstens een uur of vier met de slede! Ik ben op nog geen uur gaans van Kinagamute gedaald en heb de vliegmaschine toen uit elkaar genomen en eerst de draagvlakken, vervolgens de eigenlijke machine ondergebracht in een rots-hol, waarvan de plaats mij zeer goed bekend was. Ik geloof dat ik het desnoods in het holste van den nacht zou kunnen terugvinden.

— Als zij daar maar niet gevonden wordt, Mylord! liet de stem van Henderson zich hooren, een ware reus, met een breede borst en de schouders van een Hercules.

— Dan zou het toeval ons een leelijke poets

bakken, Henderson! hernam Raffles. Ik voor mij kan niet begrijpen, wat iemand in dat hol zou kunnen zoeken, al geef ik toe dat men er bijvoorbeeld zou kunnen gaan schuilen tegen een sneeuwstorm!

— Hoe denk je het goud over te brengen — met de slede of met de duikboot? vroeg Brand na eenigen tijd weder.

— In den zomer zou ik natuurlijk dadelijk gereed staan met mijn antwoord dan zou ik zonder eenigen twijfel de duikboot gebruiken. Thans echter zal dat misschien heel moeilijk zijn. Daar staat tegenover dat mijn honden wel sterk zijn — maar dat zij wel niet in staat zullen zijn, in een enkele reis een vracht goud van bijna 600 Kilo over te brengen! Wij zullen er dus wel twee keeren over moeten doen.

— Dat behoeft niet, Mylord — ik kan de helft wel dragen! zeide Henderson eenvoudig.

Raffles liet een kort lachje hooren en hernam :

— Je weet hoeveel respect ik heb voor je geweldige lichaamskracht, Henderson! En je zoudt ook wel 300 kilo kunnen dragen — over een korten afstand, laten wij zeggen een kwartier uur gaans. Maar het wordt een andere zaak als het een tocht van minstens drie dagen betreft!

— Maar als wij dan de helft eens achterlieten? vroeg Brand. Ik bedoel in het hol, waar zich nu onze duikboot bevindt. Daar is het volkomen veilig, zou ik meenen — en het zeewater kan het goud niet bederven!

— Staat er daarginds in het geheel geen strooming?

— Ik heb er tenminste niets van gemerkt!

— Dan is je plan misschien de overweging waard! Het zou ons heel wat moeite uitsparen en wij zouden naderhand het goud daar wel weg kunnen halen.

De tocht werd nu weder geruimen tijd zwiingend voortgezet. In een stilte en eenzaamheid, die bijna schrikaan jagend was.

Alle wateren waren met een dik ijsdek overtoegen en de sneeuw had er haar lijkwade overheengespreid.

Slechts nu en dan werd de barre eenzaamheid van het landschap verbroken door een klein boschje, hoofdzakelijk uit pijnboomen bestaande.

Om een uur werd gerust, teneinde den maaltijd te gebruiken, dien Henderson boven een vuur van doode takken bereidde en daarop werd de tocht onmiddellijk weer voortgezet.

Het was vijf uur in den middag, toen de slede eindelijk stilstond op een punt van de kust, waar zich een diepe en smalle inham bevond en waar des zomers de golven binnendrongen in een rotsholte van omstreeks vijf meter breed en twintig meter diep, terwijl de hoogte omstreeks tien meter bedroeg.

Thans echter was alles in ijs geklonken en men kon droogvoets tot achter in het hol doordringen.

Heinde en ver was geen levend wezen te bespeuren, op een enkele albatros na, die hoog in de ijblauwe lucht groote kringen beschreef, luid krijschend en op prooi loerend.

De goedkoopste en beste zijn
Dubec-Sigaretten.

Hoofdstuk II.

Op weg naar de schatkamer.

De zon stond laag aan den hemel, maar zij zonk langzaam naar den gezichtseinder, een natuurlijk gevolg van de hooge breedte, zoodat het nog minstens vier uren licht genoeg zou blijven, om er bij te kunnen zien.

Raffles had zich van zijn sneeuwschoenen ontdaan en niet zoodra hadden de schrandere honden dit bemerkt, of zij krabbeiden ieder voor zich een diep gat in de bevroren sneeuw en kropen zoo dicht mogelijk bij elkander, om het wat warmer te krijgen.

Henderson en Brand hadden hun geweren gegrepen en zij volgden Raffles in het half onder water staande hol, dat helder verlicht werd door de zonnestrallen, die in alle kleuren van den regenboog weerkaatsten in de ijskegels, die van de zoldering afhingen en die de grot tot de zaal van een tooverpaleis maakten.

De drie mannen gingen over de ijslaag verder, die hier ongeveer twee decimeter dik was en bereikten zoo het achterste gedeelte, waar een zonderling grijs voorwerp zich met geweld een weg scheen te hebben gebroken door het ijsdek, waarboven het eenige decimeters uitstak.

Dat was het dek van de „Bruinvisch”, de kleine maar snelle duikboot, welke Raffles eenige jaren tevoren had uitgevonden en gebouwd.

Charly wees met uitgestrekte vinger naar den lagen ingangstoren en zeide toen:

— Henderson en ik moesten geruimen tijd onder het ijsdek doorvaren en het was een groot geluk te noemen, dat er vlak voor deze grot

een kleine plek open water was, zoodat wij tenminste tenslotte konden zien waar wij waren. Wij zijn toen opnieuw gedoken, wij voeren dezen grot binnen, onder het ijs door — hier pompte ik het water weg uit de tanks en gelukkig kon de duikboot het ijsdek verbreken, zoodat wij haar konden verlaten!

— Dat heb je schrandere bedacht! Nu, ik geloof dat wij onze boot hier veilig kunnen laten tot de dooi intreedt. Maar dan zullen wij haar ook aanstonds moeten gaan halen, anders zou de telkens opnieuw opkomende vloed haar wel eens van haar anker kunnen losslaan, of haar in ieder geval ernstig kunnen beschadigen. En nu maar spoedig aan het werk — wij moeten in ieder geval de kisten met het goud naar buiten hebben gebracht, alvorens wij hier ons kamp opslaan!

Henderson was reeds van het ijs op het dek van de boot gestapt en hij begon nu de schroeven los te maken, welke aan den buitenkant het ronde deksel op den lagen ingangstoren vasthielden.

Zoodra dit gedaan was daalden Raffles en Brand achter elkaar langs de smalle stalen ladder in het binnenste van de duikboot af en ontstaken het electrische licht.

En daar, in een soort ruim, stonden de zestien kisten met gouden yen, welke Raffles op de zeeschuimers had buit gemaakt.

Acht er van die ieder ongeveer 35 kilo wogen, werden aan Henderson toegereikt, die op het

dek was blijven staan en ze daar aannam en naast elkander op den met ijs bedekten, smallen oever aan den ingang van het hol ging rangschikken.

Daar de honden onmogelijk meer zouden kunnen trekken, zonder zich al te veel in te spannen, werd de rest van het goud achtergelaten, Raffles en Brand klommen weder naar boven en het deksel op den ingangstoren werd weder dichtgemaakt.

Kleine ijsblokken werden er tegengestapeld en nu viel er van de duikboot niets meer te bespeuren.

De kisten met het goud werden uit het hol naar buiten gedragen en dadelijk op de slede geplaatst, die nu, alles en alles bijeengerekend, bijna 700 kilo woog.

Dit lijkt een zeer groot gewicht en toch kunnen acht welgevoede honden zulk een slede uren achtereen in groote snelheid voorttrekken — maar dan moet de sneeuw ook goed hard zijn en het terrein niet te heuvelachtig.

De zon was nu reeds naar de kim gedaald en er werd een begin gemaakt met het opzetten van de tent, waarin de drie mannen den nacht zouden doorbrengen.

De koude nam nog toe en wie den nacht in de open lucht doorbracht, zou dit met den dood moeten bekoopen.

De honden werden van de streng losgemaakt en deden zich nu grommend te goed aan den gedroogden visch, welke Henderson voor hen had uitgestrooid.

Er waren wel vechtlustigen onder hen, maar die werden door een streng woord van Raffles spoedig tot de orde geroepen.

Brand en Henderson gingen in een naburig boschje dood hout sprokkelen en het duurde niet lang of dicht bij de tent vlamde een houtvuur op, waarboven de reus, die een uitstekend kok was, het avondmaal bereidde — een krachtige soep en verder schapenkaas en brood.

Toen de pijpen waren ontstoken, vroeg Brand, die eenigen tijd zwijgend voor zich had gestaard :

— Geloof je, Edward, dat de bandieten ons hier thans met rust zullen laten? Zouden zij ons spoor niet kunnen volgen?

— Dat valt moeilijk te zeggen! antwoordde Raffles. Voor het oogenblik liggen er drie gewond in het hospitaal en een zit er in het cachot. Maar — het is niet zoo moeilijk, uit zulk een gevangenis

uit te breken — dat weet ik uit ervaring! En vervolgens — wij weten niet of die leden van het „Kwade Oog”, met wie wij hier in het hooge Noorden hebben kennisgemaakt, de eenige waren! Er zwerven er misschien nog meer in de buurt! En voor goede spoorzoekers is het niet zoo moeilijk, het spoor van een slede en drie mannen met sneeuwschoenen aan op de vlakke te volgen, al weet ik natuurlijk zeker dat Dane geen woord zal zeggen! Maar toch — wij hebben wel een paar dagen voorsprong, en als de politie er zich nu maar buiten houdt, dan hoop ik hier te kunnen vertrekken zonder verdere onaangenaamheden!

— Onaangenaamheden is een goed gekozen woord! riep Brand uit. De schurken zouden zeker geen seconde gearzeld hebben, om je te doden, als zij hadden kunnen vermoeden hoe de zaak zou afloopen! En daar valt mij nog iets in, Edward! Gedurende het gesprek dat Henderson en ik afluisterden in die onbewoonde hut, waarheen de schavuiten je hadden gelokt, spraken zij er van, dat er hier een soort „agent” van de bende werd verwacht, die er zich persoonlijk van zou overtuigen, of je werkelijk John Raffles waart. Op diens bezoek moeten wij dus nog altijd rekenen — en hij zal wel niet alleen komen!

— Als hij komt, hoop ik reeds ver te zijn! hernam Raffles schouderophalend. En nu zullen wij ons maar ter ruste begeven, vrienden! De pijpen zijn uit! Werp nog wat hout op het vuur — dat zal de koude misschien een weinig verminderen!

Brand ging nog eenige handen vol dor hout op het vuur werpen, dat opnieuw hoog opvlamde, en daarop kropen de mannen in de tent, van sterk, ondoordringbaar doek gemaakt, sloten den voorhang op een kleine opening na, wikkelden zich dicht in hun wollen dekens, legden hun geweren naast zich neder, en sliepen eenige oogenblikken gerust, als gevolg van de vermoeienissen van dien dag.

Den volgenden morgen werd Raffles zooals gewoonlijk het eerst wakker.

Hij wikkelde zich uit zijn deken, wreef zijn oogen uit, en sloeg het voorste gedeelte van de tent terug.

De honden waren ook reeds wakker, en zaten elkander na, of trachtten op eigen instigatie wat visch voor hun ontbijt machtig te worden.

Zij deden dat op een merkwaardige wijze,

door dat een hunner onbewegelijk op wacht zat bij een kleine bijt in het ijs, dat de zee vlak bij de kust bedekte, terwijl drie anderen door luid blaffen de visch trachten te verschrikken die dan onder het ijs naar de bijt zwom, door zijn instinct gedreven.

En niet zoodra vertoonde zich de visch, of de hond, die post had gevat naast de bijt, hapte bliksemsnel toe, en wist menigmaal op die wijze zijn maal van gedroogden visch af te wisselen met een versch hapje.

Raffles waschte gelaat en handen met wat sneeuw, rakelde het vuur op, dat nog altijd onder de asch smeulde, en had binnen enkele oogenblikken een heerlijk houtvuur gemaakt, waarna hij zijn metgezellen ging wekken.

Henderson zoowel als Brand hadden reeds vele jaren onder zooveel verschillende omstandigheden den nacht moeten doorbrengen — nu eens in een hangmat aan boord van een als een notendop heen en weer geslingerd schip, dan weer op den top van een hoogen berg, somtijds in de sneeuw, en dan weder in het midden van een oerwoud, waar een verstikkende, vochtige warmte heerschte.

En ook ditmaal ontwaakten zij geheel verkwikt uit hun slaap, ofschoon de thermometer omstreeks 30 graden onder nul aanwees.

Henderson maakte zich dadelijk gereed, om thee te zetten.

Hij schepte wat sneeuw in den grooten waterketel, wierp opnieuw hout op het vuur, en eenige oogenblikken later waren de drie mannen om het knappende vuur gezeten, dronken zij thee uit hun blikken kroezen en aten zij van het harde, gedroogde vleesch.

— Dat vind ik een van de aantrekkelijkheden van mijn leven! zeide Raffles glimlachend. Waren wij met de vliegmaschine hiergekomen, dan zou het zeer goed mogelijk zijn geweest, dat we nog pas gisterenmiddag gedineerd hadden in een van de weelderige hotels van New-York — ja zelfs van Londen! Kellners zouden op onze wenken gevlogen hebben, de geurigste wijnen zouden door ons keelgat zijn gegleden, kreeft en oesters zouden ons deel hebben kunnen zijn! Nu doen wij het met gedroogd vleesch, dat veel van het weerstandsvermogen van onze tanden vergt, en ik kan niet zeggen dat het mij minder goed smaakt!

— Het is veel beter, Mylord! zeide Henderson

met beslistheid. Het is veel gezonder, en het is goed voor de tanden!

En de reus hapte met welbehagen in een stuk scheepsbeschuit, dat wel zoo hard als marmer scheen te zijn.

Maar eensklaps hield hij op en riep verschrikt, terwijl hij om zich heen zag:

— Goede genade — waar zijn de honden gebleven? Ik geloof dat ze zijn weggelopen!

— Neen, Henderson — daarin vergis je je! zeide Raffles glimlachend. Ze zijn hier vlak bij — je kunt ze als het ware met de hand aanraken!

— U wilt mij zeker voor het lapje houden, Mylord? riep Henderson op ongeloovigen toon uit.

— Toch niet, Henderson! Zie je daar die kleine verhevenheid in de sneeuw? Kijk — zij begint zich juist te bewegen! Nu, daaronder ligt een hond! De dieren hebben de gewoonte zichzelf geheel in te graven en slechts hun neusgaten steken even boven het sneeuwdek uit!

— Zij zoeken dus de warmte onder de sneeuw? riep de reus verbaasd.

— En daaraan doen ze zeer verstandig, vriend James! liet Brand zich hooren. Je zoudt niet gelooven hoe warm het is onder zulk een sneeuwdek!

Op dat oogenblik scheen er plotseling leven te komen in een klein bergje sneeuw en eensklaps verrees een van de honden, die zich geuwend schudde, zoodat de sneeuw naar alle kanten spatte.

En als bij tooverslag kwamen alle acht honden tegelijkertijd als uit den grond te voorschijn, wakker geworden door de warmte van het vuur en de lucht van den visch, die zooveen uit de houten kist was gehaald.

De dieren werden onmiddellijk verzorgd en wierpen zich als naar gewoonte gulzig op hun maal.

— Vertrekken wij nu dadelijk? vroeg Brand, na eenigen tijd het schouwspel van de schrokkende honden te hebben gadeslagen.

— Onmiddellijk! Ik zeide gisteren reeds, dat misschien onze vijanden ons op de hielen zitten, wij moeten dus haast maken!

Hij wierp een blik op de strakblauwe lucht en vervolgde:

— Het ziet er volstrekt niet naar uit, of het in de eerste dagen zal sneeuwen en dat valt in zekeren zin te betreuren, want als het dat deed,

zou ons spoor natuurlijk binnen enkele uren volkomen zijn uitgewischt. Aan den anderen kant is het wel zoo goed, wanneer het weder blijft zooals het nu is, want een sneeuwstorm in deze streek kan den reiziger het leven kosten, als hij niet spoedig een onderdak kan vinden! Het komt in het midden van den winter herhaaldelijk voor dat drie of vier sleden met veertig of meer honden en alle mannen, die ze vergezellen, door de sneeuw bedolven worden — en dat men de overblijfselen pas in de volgende lente terugvindt. Op weg dus, vrienden — wij moeten voortmaken!

Alles werd nu zoo spoedig mogelijk voor het vertrek in gereedheid gebracht.

De voetstappen die naar de grot leidden, werden met de grootste zorgvuldigheid uitgewischt, teneinde te voorkomen dat mogelijke achtervolgers de duikboot zouden kunnen ontdekken!

Voor het overige lieten de mannen alles zooals het was, want een geoefend spoorzoeker zou toch spoedig genoeg den weg hebben gevonden, dien Raffles en zijn metgezellen gevolgd hadden.

De slede werd bekapt, de honden werden er voorgespannen en de drie mannen moesten eerst uit alle macht meeduwen, teneinde de slede los te maken van de sneeuw, waaraan zij met de ijzers was vastgevroren.

Maar de last scheen niet te zwaar te zijn voor de sterke dieren en de tocht kon dus een aanvang nemen.

Bijna den geheelen dag, met slechts een uur rustpoos, trokken de mannen in Noord-Oostelijke richting voort en zij lieten ditmaal Kinagamute eenige tientallen mijlen Westwaarts liggen.

Dien avond bereikten zij de boorden van de Kuskokim-rivier, die ook met een dikke ijslaag bedekt was en gemakkelijk over te trekken.

Zij kampeerden in een rotshol, waar ook de honden gemakkelijk een toevlucht konden vinden en trokken den volgenden dag weder verder.

Den dag te voren waren zij in het geheel drie menschen tegen gekomen, eenvoudige Konjagen, met breede gezichten, platte neuzen en kleine, schuin geplaatste oogen, die op weg waren naar de kust.

Den tweeden dag bereikten zij in den middag Kozyroff, aan den Joekon gelegen, maar Raffles hield zich hier niet op en trok zelfs om het stadje heen, want hij wilde zoo weinig mogelijk gezien worden — om begrijpelijke redenen.

Het was hier overigens een ruw volkje en het zien van die zwaar beladen slede kon wel eens achterdocht wekken en de hebzucht gaande maken.

Dien dag slaagde Raffles er in, met een paar welgemikte schoten eenige sneeuw hazen te vellen, waarvan het sappige vleesch een welkome afwisseling bood in de eentonigheid van het dagelijksch menu en die door Henderson met een waar welbehagen werden omgetooverd tot een heerlijke, voedzame soep.

De ochtend van den derden dag brak aan en nu breidde zich een landschap voor de drie reizigers uit, zoo verlaten in zijn sombere grootscheit, als zij er nog geen hadden aanschouwd.

Zij bevondën zich thans in het gebied tusschen de kust en den Joekon, ongeveer ter hoogte van de Noxton Baai, die zich in het Westen uitstrekte.

Het terrein was hier heuvelachtig en in de verte verhieven zich vrij hooge bergen, hier en daar met pijnbosschen beplant.

En alles was met sneeuw bedekt, zoover het oog reikte.

Raffles week nu een weinig van de tot dusverre gevolgde route af en hield aan op de rotsachtige, grillig gevormde kust.

Geen hut was hier te zien, geen spoor van eenig menschelijk wezen.

Hier hield elk teeken van beschaving op — hier was men alleen met de indrukwekkende natuur, dreigend in haar romantische schoonheid.

Omstreeks een uur liet Raffles halt houden, om mensch en dier rust te geven en toen allen om het houtvuur geschaard zaten, zeide Raffles:

— Tot dusverre is alles gelukkig goed gegaan, vrienden — en over een paar uren kunnen wij het doel van onze reis bereikt hebben. Des zomers zou dit alles natuurlijk veel gemakkelijker zijn gegaan — maar het is nu eenmaal geen zomer, en ik had geen keus! Herinner je je deze streek, Brand?

De jonge man keek even om zich heen en antwoordde toen:

— Ik geloof dat dat wel een weinig te veel verlangd zou zijn, Edward! Alles is bedekt onder de sneeuw! Maar toch schijnt de grillige vorm van die rotsen daar aan de kim mij niet heemaal onbekend te zijn.

— Dat zou ik je ook zeer kwalijk hebben genomen! Niet ver van die rotsen toch ligt mijn

schatkamer en nog dichterbij vond het avontuur van den professor een even onverwacht als dramatisch einde!

— De reuzendiamant! riep Henderson opgewonden uit. Zeker Mylord — nu herken ik het! Daar was het merkwaardige ijshol, waarin de diamant lag, wel bijna 80 centimeter in doorsnede, die door dien armen professor gezocht werd — en die als een zeepbel uiteenspatte, zoodra onze schreden in het hol klonken!

— Ja, het was zeker een vreemde geschiedenis! hernam Raffles nadenkend. Als die diamant niet als het ware tot stof was ineengevallen, door de plotselinge trilling van een lucht, die

waarschijnlijk sedert honderdduizenden jaren in rust was geweest, dan had men met de opbrengst van dien diamant geheel Engeland kunnen koopen, veronderstel dat iemand hem had kunnen betalen! Ja, vrienden — dat avontuur had daarginds plaats, eenige jaren geleden en ik geloof niet dat ik het zoo spoedig zal vergeten!

Hij zweeg even, keek naar de lucht, die langzaam scheen te gaan betrekken en hernam toen levendig:

— Wij zullen spoedig weder moeten opbreken, makkers — het weder gaat eindelijk omslaan — er zit sneeuw in de lucht!

Hoofdstuk III.

De strijd om den buit.

De toebereidselen om verder te gaan werden zoo spoedig mogelijk gemaakt, de honden werden weder aan de streng bevestigd en de drie stoutmoedige avonturiers ondernamen het laatste en zeker het moeilijkste gedeelte van hun reis.

Want thans moesten zij, alvorens zij de plek zouden kunnen bereiken, waar Raffles het goud ging verbergen, een tamelijk hooge heuvelreeks overtrekken.

De reeds vermoeide honden bleken echter niet in staat te zijn de zwaar geladen slede tegen de helling op te trekken en de drie mannen moesten helpen, om de slede op den kam te krijgen.

Dit alles had meer tijd in beslag genomen, dan waarop Raffles gerekend had en het was reeds vier uur in den middag, alvorens de vlakte zich wederom voor hen uitstreckte, in het Westen afgesloten door een reeks grillig gevormde rotsen, hier en daar loodrecht oprijzend, zoodat de sneeuw er zich niet op had kunnen verzamelen en de naakte, bijna zwarte wanden scherp afstaken tegen het omringende wit.

Op den heuveltop moest even halt worden gehouden, teneinde de zwaar hijgende honden wat op hun verhaal te laten komen.

Henderson, die zijn blikken naar het Westen hiéld gericht, vroeg:

— Wat is die verhevenheid daarginds, Mylord? Het lijkt wel een huis te zijn!

Raffles had zijn kijker voor het oog gebracht en zeide na eenige oogenblikken:

— Je scherpe oogen hebben je niet bedrogen, vriend James. Het is inderdaad een huis, uit boomstammen opgetrokken en blijkbaar onbewoond. Ik meen mij ook te herinneren, dat zich hier ergens de blokhut moest bevinden van een Cree, een halfbloed Indiaan, die hier het beroep van pelsjager uitoefende, voor hij door de wolven verscheurd werd.

Hij wilde nog iets zeggen, toen een kreet van Brand hem het hoofd deed omwenden.

De jonge man had op den afgelegden weg teruggezien en hij wees nu met uitgestrekte vinger naar een kleine groep menschen, die over de sneeuwvlakte naderde, met hunne sleden en honden en die scherp afstak tegen het blinkend witte sneeuwdek.

Zij waren op ongeveer een paar kilometers afstand en er viel geen oogenblik aan te twijfelen, of zij volgden het spoor van de drie mannen.

Even zeker was het, dat de lieden daarginds hen nog duidelijker hadden moeten zien dan deze de achtervolgers, want zij stonden boven op een heuvelkam en zouden zeker scherp afsteken tegen de zachtgrijze lucht.

Raffles had zwijgend zijn kijker voor het oog gebracht en toen hij het instrument weder liet zakken, had zijn gelaat een ernstige uitdrukking.

— Politie? vroeg Brand op zachten toon.

— Neen — geen politie — iets gevaarlijkers, Charly! Gewone bandieten, of ik heb het mis! Zij zijn met zijn achten en er zijn drie sleden. Zij naderen snel, nauwkeurig langs ons spoor en zij kunnen over een half uur hier zijn.

Brand maakte een gebaar van woede, maar Henderson nam lakoniek het geweer van den schouder, trok er het met bont gevoerde foudraal af en scheen zich voor den strijd gereed te maken.

Maar Raffles legde hem de hand op den arm en zeide hoofdschuddend:

— Hier niet, James! Wij zouden hier eenvoudig een voor een worden neergeschoten! Zooals je ziet is hier volstrekt geen dekking!

— Achter de slede, Mylord?

— Die zou ons slechts tijdelijk kunnen beschutten! Zij zouden ons eenvoudig omsingelen en ook in den rug aanvallen.

— Maar weet je wel zeker dat zij het op ons gemunt hebben? vroeg Brand weder, die geen oog van de naderende groep afhield.

— Het is althans niet waarschijnlijk dat zij hier een pleziertochtje komen maken! antwoordde Raffles schouderophalend. Het lot is ons niet gunstig geweest, vrienden — de sneeuw is een uur te laat uitgebleven! Ik geloof, dat daar de eerste vlokken pas beginnen te vallen.

— Maar wij zullen ons toch niet als lamieren laten afmaken, Mylord! riep Henderson op verontwaardigden toon.

— Daaraan denk ik niet, vriend James! antwoordde Raffles bedaard. Wij zullen natuurlijk om ons leven vechten, Want onze vijanden zullen geen medelijden kennen! De mannen die daarginds naderen, behooren natuurlijk tot de bende en zij zijn op een of andere geheimzinnige wijze gewaarschuwd! Het zou mij volstrekt niet verwonderen als de gevangen bandiet uit de gevangenis heeft weten te ontsnappen. En het terugvinden van ons spoor was al heel gemakkelijk! Hoevelen hebben ons trouwens niet uit Kinagamute zien vertrekken! En daar zij geen 300 kilo goud vervoeren op een enkele slede — zoo valt het eigenlijk te verwonderen, dat zij ons al niet eerder hebben ingehaald!

— Wij mogen nog van geluk spreken, Mylord, dat zij ons des nachts niet op de vlakke hebben overvallen! riep Henderson uit.

Terwijl zij spraken hadden de drie mannen

zich achter de hoog beladen slede verscholen en alleen hun hoofd stak er boven uit.

Maar dat zij gezien waren bleek reeds een oogenblik later, toen een kogel op een paar voeten afstand in de sneeuw neerviel.

Het was werkelijk een vallen, want het projectiel had bijna geen kracht meer, daar het op een afstand van meer dan een kilometer was afgeschoten — maar het bewees maar al te duidelijk dat de positie van de drie mannen hier spoedig onhoudbaar zou worden.

Raffles had spoedig zijn besluit genomen.

— Naar de blokhut! beval hij. Daar kunnen wij ons het best verdedigen! De rotsen aan de kust kunnen wij helaas niet meer op tijd bereiken — zij zouden ons gemakkelijk kunnen neerschieten, op deze vlakke zonder struik of oneffenheid! Voorwaarts!

Een korte schreeuw dreef de honden tot grooten spoed en de drie mannen moesten nu uit alle macht de sleden tegenhouden, om te voorkomen dat het zware voertuig te snel langs de helling zou omlaag glijden en de honden zou verpletteren.

In de ijle lucht klonk nog een schot, dat hen werd nagezonden en toen hadden zij voorloopig de heuvelketen tusschen zich en de achtervolgers.

Omstreeks tien minuten later hadden zij de blokhut bereikt en juist waren allen er binnengegaan, mannen en honden, de slede met zich medenemend, toen de achtervolgers boven op den heuvelkam verschenen.

Toen de deur gesloten was en de zware eiken sluitboom er voor was neergelaten, was het in het tamelijk ruime vertrek bijna geheel donker, want de twee kleine vensters aan de voor- en de achterzijde waren dik bevroren en aan de buitenzijde lag de sneeuw decimeters hoog in het smalle kozijn.

— Vuur aanleggen! beval Raffles kortaf, na een blik te hebben geworpen op den grooten open haard en de keurig opeengestapelde takkenbosschen daarnaast.

Henderson en Brand gingen aanstonds aan het werk en een paar minuten later knapt reeds een houtvuur in den haard en de rook baande zich een uitweg door den schoorsteen.

Raffles had, door er op te ademen, een van de kleine ruitjes een weinig ontdooid en hij zag nu, dat de achtervolgers halt hadden gehouden en blijkbaar beraadslaagden, wat zij zouden doen.

Raffles begreep zeer goed dat de vijand op de hoogte moest zijn van de omstandigheid, dat hij en zijn twee metgezellen zich in de blokhut moesten bevinden, want er was zoover het oog reikte, geen andere schuilplaats te zien en overigens was het spoor nog duidelijk zichtbaar in de sneeuw, terwijl ten overvloede de rook uit den schoorsteen de aanwezigheid van levende wezens daarbinnen wel moest verraden.

Het groote houtvuur verwarmde het vertrek, de ruiten ontdooiden en het was nu licht genoeg om te kunnen zien dat de blokhut zich nog in een tamelijk wel bewoonbaren toestand bevond.

In een hoek stond een groote rustbank, maar de vellen waren er van verdwenen, er was een ruw houten tafel, van ongeschaafde planken vervaardigd, er stond een stoel en dicht bij den haard was een lage kruk neergezet en in de provisiekast waren zelfs nog eenige levensmiddelen, zooals erwten, spek, suiker en koffie, die door de hevige koude weinig of niets geleden hadden.

Brand was naast Raffles komen staan en vroeg nu op zachten toon:

— Zouden zij ons van daar kunnen beschieten?

— Als zij dat deden, zouden zij hun kruit verspillen. De afstand is te groot! antwoordde Raffles. Zij maken nu zeker een krijgsplan en ik vermoed haast, dat zij zullen willen trachten, de blokhut te omsingelen!

Het bleek al spoedig, dat Raffles goed gezien had, want de helft der achtervolgers daalde in schuinsche richting langs de helling van de heuvelreeks naar de vlakke af en trok in een zeer wijden boog om het blokhuis heen, tot zij zich ongeveer terzijde daarvan bevonden.

Verder zouden zij natuurlijk niet kunnen gaan, wanneer zij tenminste geen gevaar wilden loopen, hun eigen menschen neer te schieten.

Zij lieten hun sleden halt houden en spanden de honden uit, dit alles op ongeveer vierhonderd meter van de blokhut.

De drie achtervolgden zouden dit onmogelijk hebben kunnen zien, want er bevond zich aan die zijde van de hut geen venster, wanneer Henderson niet snel met de kleine bijl, die bij de bagage behoorde, een kleine opening in den zijwand had gehakt, groot genoeg om er den loop van een geweer door te kunnen steken.

Door deze opening kon de reus waarnemen hoe een der sleden dwars werd gezet, en hoe

de vier bandieten achter het voertuig dekking zochten.

De lucht was zoo helder, dat hun minste bewegingen zelfs op dien verren afstand duidelijk waren te volgen.

Henderson zag hoe er drie geweerloopen over de slede werden geschoven en bijna tegelijkertijd kraakten drie schoten.

Onwillekeurig had Henderson het hoofd snel teruggetrokken — maar de drie kogels bleven in het ijzerharde hout van de pijnboomstammen, bijna anderhalve decimeter dik, halverwege steken.

— Het is dus wel degelijk op ons leven gemunt! Ik geloof dat we dus het volste recht hebben ons tot het uiterste te verdedigen! zeide Raffles bedaard. Heb je iets kunnen zien van de schutters, Henderson?

— Niets anders dan het bovengedeelte van hun muts en hun hielen, Mylord! antwoordde Henderson.

— Nu, het is beter dan niets! hernam Raffles kalm. Maak maar eens plaats!

Hij had zijn geweer gegrepen, onderzocht het zorgvuldig, ging voor de kleine opening staan, welke Henderson gemaakt had, stak er den loop van het geweer door, mikte even, en drukte af.

Een oogenblik zag men daarginds een been woest in de lucht zwaaien, en toen waren plotseling alle hielen verdwenen — Raffles behoefde er dus niet aan te twijfelen of zijn kogel had doel getroffen.

Hij vuurde opnieuw, thans op het bovenste gedeelte der slede mikkend en zijn kogel scheen een der geweren te hebben geraakt, althans er werden eenige malen achtereen een tweetal schoten gelost, die vlak op elkander volgden.

Raffles bleef kalm terugvuren, zonder zich in het minst te overhaasten en toen werd het daar achter de slede stil.

Maar Raffles liet zich door deze rust niet misleiden.

Hij begreep zeer goed, dat ook zijn kogels wel niet door het harde hout van de slede en door de bagage daarop zouden zijn doorgedrongen en dat de bandieten eenvoudig niet terugschoten omdat zij hun kogels wilden sparen.

En zij waren ook wel zoo slim, geen bestorming te ondernemen, zoolang het nog licht was, want zij zagen zeer goed in dat zij allen door het doodelijk lood getroffen zouden zijn, voor

nog een hunner de hut had kunnen bereiken.

En Raffles wist ook wel, dat hij het groote voordeel had van in een stevig blokhuis verschanst te zijn, terwijl er tusschen de hut en de beide sleden geen oneffenheid in den bodem was, hoog genoeg om zelfs aan een haas dekking te bieden.

De bandieten zouden dus zonder eenigen twijfel wachten tot de duisternis gevallen was, in de hoop, hun doel dan beter te kunnen bereiken.

Intusschen was het harder beginnen te sneeuwen en Henderson grinnikte nu en dan van pret, als hij zijn groote handen bij het vuur warmde en bedacht, dat de schurken daarginds aan de snerpemde koude waren blootgesteld en aan den sneeuwstorm, die hoe langer hoe meer begon op te steken.

De vlokken vielen nu in grooten getale neer, groot en zwaar en toen de avond viel, ofschoon het nog vrij licht was, kon men reeds geen 25 meter meer voor zich uitzien.

Raffles zag het gevaarlijke van zijn toestand nu zeer wel in, want het kon voor de bandieten niet moeilijk zijn, over een kwartier of een half uur tersluiks de hut te naderen, de venster te verbrijzelen en naar binnen te schieten.

Zij moesten wel snel handelen, want de sneeuwstorm zou hen anders stellig bedelven in dit gebied, waar het niet mogelijk was, een schuilplaats te vinden, tenzij men zich haastig naar de rotsachtige kust begaf, waar holen en spelonken in overvloed waren, door de natuur gevormd en des zomers gedurende honderdduizenden van jaren steeds verder uitgeschuurd en vergroot door de rusteloze golven van den Grooten Oceaen.

De drie mannen hadden slechts weinig met elkander gesproken.

De munitiekist was in het midden van den vloer neergezet, en allen hadden de zijzakken van hun pelsjerkers gevuld met patronen.

De honden lagen in een hoek bijeen en koesterden zich bij het vuur, lui uitgerekt en blijkbaar zonder eenig besef van het gevaar dat hun meester bedreigde.

De minuten kropen traag voorbij, en de drie mannen stonden ieder op hun post, Raffles terzijde, Brand en Henderson aan den voorkant.

Henderson had een zwaar houtblok een paar centimeters boven het raamkozijn stevig bevestigd en door die smalle reet hielden hij en Brand de beide andere sleden in het oog.

Het behoeft nauwelijks te worden gezegd, dat de vensterruit aan de voorzijde reeds lang aan scherven was gevlogen, vernield door een paar geweerkogels, zoodat de ijzige wind naar binnen blies.

Maar Henderson en Brand trokken hun mutsen wat dieper over het hoofd en zij weken niet van hun plaats, nu en dan terugvurend, wanneer zij slechts een hand, een hoofd of een voet meenden te zien.

Toen viel de duisternis en de spanning nam toe.

Men kon nu zeker geen vijf meter meer vooruit zien, zoo dicht vielen de sneeuwvlokken en de ijzige wind deed de mannen zelfs in het vertrek bij het hoogoplaaiende houtvuur bijna verkleumen.

Wilden de bandieten daarginds niet ellendig omkomen, dan moesten zij, dat begreep Raffles zeer goed, tot iederen prijs een aanval ondernemen.

Klaarblijkelijk hadden zij er niet op gerekend, dat het wild, hetwelk zij achtervolgden, op het alleruiterste oogenblik zulk een uitstekende schuilplaats zou hebben kunnen vinden.

En terwijl uit de loodgrijze lucht de dikke vlokken steeds talrijker nederdaalden, kwam de aanval zeer plotseling, maar toch niet verrassend.

Eensklaps doken er vlak voor het venster een paar gedaanten op.

Er kraakten schoten en zoo dicht vloog een kogel langs het hoofd van Brand, van zulk een kleinen afstand afgeschoten, dat de vuurstraal zijn wang zengde.

Hij en Henderson, die hunne geweren naast zich hadden neergezet en tegen hun revolvers hadden omgeruild, schoten dadelijk terug en een rauwe kreet bewees, dat althans een van de schoten doel had getroffen.

Zwaar viel een lichaam op den harten grond en bijna aanstonds werd het door de sneeuw bedolven.

Maar het was duidelijk, dat de aanvallers zich niet hadden laten afschrikken en dat zij zich thans vlak bij het huis bevonden.

Zij drongen zich dicht tegen den wand aan en op deze wijze was het onmogelijk, op hen te schieten, zonder zich zelf bloot te geven.

En ieder oogenblik konden zij de opening in den zijkant van de hut ontdekken en daardoor naar binnen schieten, zonder zelf gevaar te loopen.

Ook aan den achterkant, moesten zich eenige bandieten bevinden, want eensklaps vloog ook dit raam aan scherven, door een revolverkolf verbrijzeld en bijna onmiddellijk daarop werd Henderson door een kogel aan den linkerschouder gewond.

Hij liet echter geen enkel geluid hooren, beet alleen de tanden op elkander en schoot terug op de zwarte gedaante, welke hij gedurende een enkel oogenblik even gezien had.

Er klonk een ruwe vloek, onmiddellijk weder gevolgd door twee schoten die geen doel troffen.

De honden waren opgesprongen en blaften als dollen, terwijl zij niet weinig verwarring stichtten door de drie mannen voor de voeten te loopen en hunne bewegingen te belemmeren.

Maar eensklaps, toen de toestand zeer gevaarlijk dreigde te worden, daar de bandieten de opening in den zijwand hadden gevonden, klonk daarbuiten in de duisternis een woest geschreeuw, kreten van schrik en woede.

Het vuren hield niet op, integendeel, het nam in hevigheid toe, maar het was thans niet meer gericht op de drie mannen, die zulk een gemakkelijk doelwit opleverden, daar zij helder door het houtvuur werden beschenen, hetwelk een rosse gloed door een der gebroken vensters op de sneeuw wierp.

Raffles keek voorzichtig naar buiten, maar hij kon in de dikke duisternis niets onderscheiden.

Hij zag eenige vage vormen snel heen en weer bewegen, hij hoorde haastig schieten — en daarop, meer in de verte, het gehuil van honden.

— Wat is er toch te doen? vroeg Brand verschrikt. Wat beteekent toch dat kabaal?

— Ik denk dat wij geholpen worden! antwoordde Raffles lakoniek.

— Geholpen? Door wie dan? Er wonen hier toch geen menschen?

— Misschien niet — maar wel wolven en ander ongedierte! De schurken verdedigen zich thans in ieder geval in plaats dat zij aanvallen, dat is zeker!

Raffles had de woorden nauwelijks gezegd of de lucht werd vervuld door een ontzettend gebrul, dat van den kant van de kust scheen te komen.

— Ijsberen! zeide Raffles kalm. Zij zullen nu wel zoo verstandig zijn hun huid te redden — wanneer het tenminste al niet te laat is!

— Komen die dieren hier veelvuldig voor. Mylord? vroeg Henderson, die zijn geweer weder gegrepen had.

— Bij honderden, vriend Henderson! Wanneer de winter alle wateren met ijs heeft overdekt, dan komen zij van de zijde van de Behring Straat, welke zij menigmaal in haar volle breedte oversteken en zoeken op de kust naar voedsel. En wanneer zij jongen hebben, duchten zij geen gevaar en zijn verschrikkelijk in hun bloeddorst. Ik blijf er bij dat de ijsbeer de gevaarlijkste van alle verscheurende dieren is en des te meer te duchten, daar hij verbazend vlug is en ongehooflijk sterk.

Een woest gebrul in zijn onmiddellijke nabijheid deed hem zwijgen.

En het volgende oogenblik stak een groote ijsbeer den kop door een der gebroken ruiten naar binnen en keek met zijn woeste, met bloed beloopte oogen in het vertrek rond, gereed om naar binnen te springen.

Zonder zijn koelbloedigheid een oogenblik te verliezen drukte Raffles zijn revolver tegen het oor van het dier en haalde den trekker over.

De beer liet een soort gerochel hooren en stortte ruggelings achterover.

Intusschen was het vuren bijna geheel opgehouden en de enkele schoten die daar buiten nog werden gelost, klonken van verre.

Nog een enkele, verschrikkelijke kreet drong uit de duisternis tot de drie mannen in de hut door en toen viel er een zonderlinge stilte.

Alleen de honden jankten zachtjes, met de ooren in den nek, den staart tusschen de beenen en blijkbaar aan grooten angst ten proef.

En daarbuiten, waar de sneeuw nog altijd in dikke vlokken neerviel, klonk het gebrom van een aantal ijsberen, die blijkbaar om het huis heenzwierwen.

Nog eenmaal ging er een tegen de pijnboomstammen opstaan en stak zijn hoofd door de opening, maar twee gewerschoten deden hem met een luid gebrul achterovertuimelen.

— Wij moeten die openingen tot iederen prijs zien dicht te krijgen! zeide Raffles kortaf. De koude zal onuitstaanbaar zijn en wij moeten trachten te slapen. Van de bandieten hebben wij zeker niets meer te duchten — die zijn gevlucht. Zet de slede overeind en stapel er de kisten met goud tegen aan — zij zal juist een van de openingen bedekken.

Terwijl Raffles het eene venster bewaakte, maakten Henderson en Brand snel de slede leeg, richtten haar op, plaatsten haar met de onderzijde tegen de opening van het kleine raam en stapelden er toen de zware goudkisten tegenaan, zoodat zelfs een zoo sterk dier als een ijsbeer geen kans zou zien, haar omver te werpen,

Daarop werden snel eenige duimdikke eikenhouten planken voor de andere opening gespijkerd, waartoe Henderson alles wat hij noodig had vond in de gereedschapskist, welke aan den Cree-Indiaan had toebehoord en nu kon men zich voorloopig veilig wanen,

Aanbevelend,
Dubec-Sigaretten.

Hoofdstuk IV.

Het goud wordt verborgen.

De thermometer, dien de drie mannen in de hut aan een der wanden hadden gevonden, steeg aanstonds een twintigtal graden en men kon het nu tenminste uithouden, al blies de wind nog door de reten, die open waren gebleven.

Henderson zette zich dadelijk aan het bereiden van den avondmaaltijd en toen de drie mannen dichtbij het vuur neergezeten waren, begon Henderson:

— Zouden wij van die kerels werkelijk niets meer te vreezen hebben, Mylord?

— Niets, Henderson! Zij zijn gevluht — en wie niet gevluht is, die is omgekomen! De beren kunnen ons nog last genoeg veroorzaken, maar zij hebben ons toch het leven gered! Ik had waarlijk niet goed geweten, hoe wij het in deze duisternis tegen die overmacht hadden moeten uithouden!

Als bevestiging van deze woorden klonk er aan de achterzijde van de slede een luid gekrabbel — een van de beren trachtte klaarblijkelijk het harde hout met zijn nagels te vernielen.

— Nu, ik denk dat er ditmaal van slapen weinig zal komen! zeide Brand zuchtend.

— Het moet toch, waarde Brand! Wij moeten rusten! Twee onzer zullen slapen, al is het maar gedurende eenige uren en de derde moet de wacht houden en dadelijk waarschuwen als het gevaar zoo dreigend is, dat wij handelend moeten optreden! Wij moeten vannacht natuurlijk hier blijven, want het zou gekkenwerk zijn zich in dezen sneeuwstorm buiten te wagen —

wij konden ons evengoed een kogel door het hoofd schieten! Hoor de storm eens huilen!

Inderdaad, de wind loeide door den schoorsteen en deed de vlammen hoog opflakkeren.

Het brandhout begon reeds te minderen en het zou de vraag zijn, of de voorraad wel voor den geheelen nacht zou strekken.

— Ik zal het eerst waken, vervolgde Raffles na eenige oogenblikken. Wij kunnen allen zes uren slapen — dat is voldoende. De hut zal het wel zoolang uithouden, denk ik! En als het daglicht maar eerst is aangebroken, dan zullen wij ons wel van onze onwelkome cipiërs kunnen ontdoen!

Henderson en Brand gingen zoo dicht mogelijk bij het vuur liggen, tusschen de honden in, wikkelden zich in hun dekens en sliepen binnen enkele minuten vast, ondanks het gebrom van de woeste dieren, want zij wisten wel dat zij hun bewaking gerust aan Raffles konden toevertrouwen.

Toen er een uur was verstreken scheen de beer zijn pogingen aan de slede op te geven, maar nu hoorde Raffles duidelijk dat een tweede er kans toe had gezien, op het platte dak te klauteren en nu bezig was, na de dikke sneeuwlaag te hebben weggekrabd, de kracht van zijn nagels op de dikke planken te beproeven en vervolgens op de balken, die de plankenlaag droegen.

Eenmaal had een dof gebrom door den schoorsteen naar beneden geklonken, maar de dikke

rook van het houtvuur had het dier zeker weer verjaagd.

Toen er drie uren verstreken waren, maakte Raffles Henderson wakker, strekte zich op den grond uit en sliep bijna onmiddellijk in, na den reus de noodige instructies te hebben gegeven.

Toen Henderson weder drie uren later Brand ging wekken, drong een valse schemering in de hut binnen door de openingen, welke de slede niet had kunnen bedekken — en nog altijd klonk bij tusschenpoozen op het dak het gebrom van den onvermoeiden ijsbeer, die planken en balken met zijn nagels trachtte te vernielen.

De dag brak aan en toen Henderson een blik wierp door de opening in den zijkant van de hut, welke hij zelf gemaakt had en met zijn halsdoek had dichtgestopt, zag hij dat het sneeuwen had opgehouden, ofschoon de lucht nog egaal grijs was.

Hij wisselde eenige woorden met Brand, die volkomen was uitgerust, strekte zich weder op den vloer uit en sliep bijna onmiddellijk weder in.

Want de brave reus had de benijdenswaardige eigenschap, dat hij, als hij verkoos, evenals een paard staande kon slapen en zooals hij zelf verzekerde, ook wel dubbelgevouwen over een drooglijn.

Brand wierp de laatste takkebossen op het houtvuur, dat opnieuw hoog opvlamde en trachtte zich toen zoo goed als het ging te overtuigen van den toestand rondom de hut.

Toen hij door een kleine opening van de voorzijde keek, welke de slede had vrijgelaten, bespeurde hij op een paar honderd meter afstand een soort lage verhevenheid, die daar den vorigen dag niet was geweest.

— Dat moeten de beide sleden zijn! mompelde Brand voor zich heen en onwillekeurig huiverde hij.

Hij ging langzaam naar den zijkant, trok den halsdoek uit het gat en keek er door heen.

Hij zag echter niets — de derde slede was blijkbaar verdwenen, met de honden die haar getrokken hadden.

De minuten kropen traag voort en er waren ongeveer twee uren verstreken, toen Charly tot zijn schrik bemerkte dat het vuur uitging.

De voorraad takkeboshen was geheel opgebruikt en de weinige houtblokken, welke de drie mannen in de hut hadden gevonden, waren reeds aanstonds opgebrand.

Vruchteloos zocht hij naar iets brandbaars — op de slede lag nog een kleine voorraad brandhout, dien hij op het vuur wierp, maar tien minuten later was ook dit hout in vlammen opgegaan — en toen klonk plotseling op het dak een dof gebrul, hetwelk Raffles dadelijk klaar wakker maakte.

Hij wierp de dekens van zich af, kwam overeind zitten, keek Brand veelbeteekenend aan en zeide toen op zachten toon, met een blik op Henderson, die rustig doorsliep:

— Ik geloof dat zij tot den aanval zullen overgaan! De rook weerhoudt hen niet langer!

— Maar die schoorsteen is voor een ijsbeer toch te nauw om er doorheen te kunnen!

— Zonder twijfel — maar de beren zullen het gat wel weten te verbreden! Nu, wij zullen eens zien wat er aan te doen is!

Raffles stond rustig op, greep zijn revolver, overtuigde zich dat het wapen geladen was, ging op de haardstede staan, waar het vuur nog slechts naglom, keek omhoog en zag op anderhalve meter afstand een geweldigen klauw heen en weer bewegen, waarvan de nagels zich samenrokken en ontspanden alsof zij naar een steunpunt zochten.

Snel achter elkander vuurde Raffles driemaal zijn revolver af en met een daverend gebrul verdween de beer van de opening en viel met een doffen smak van het dak op den hardbevoren grond.

Henderson schrikte wakker, kwam overeind zitten, wreef zich de oogen uit en vroeg stotterend:

— Heeft Mylord gescheld? Zei u iets, mijnheer Brand?

— Noch het een, noch het ander, beste Henderson! antwoordde Raffles glimlachend. Ik schoot zoeven slechts een beer neer en het dier brulde, dat is alles! Maar nu spoedig aan het werk, vrienden — er kunnen er nu niet veel meer zijn, want ijsberen begeven zich zelden in grooten getale op jacht en wij moeten hier weg — de koude zal spoedig ondragelijk worden en wij moeten beweging nemen.

— Zal ik eens door den schoorsteen naar boven klimmen en zien hoe de zaken staan? Ik ben zoo mager en kan er gemakkelijk door, stelde Brand voor.

Raffles dacht een oogenblik na en zeide toen:

— Als je me belooft, heel voorzichtig te zijn!

— O, ik zal wel zorgen dat zij mij niet te pakken krijgen! Ik geloof trouwens dat er nu geen beren meer op het dak zijn!

En reeds had Brand zijn voet op het haardijzer gezet, na zich te hebben overtuigd dat zijn revolver zich in den holster bevond en klom nu omhoog langs de dwarsijzers, die zich in den schoorsteen bevonden.

Hij stak voorzichtig het hoofd boven den rand van den schoorsteen uit en zag dat het dak inderdaad veilig was — maar een van de beren had toch reeds een diep gat in de houtlaag weten te graven met zijn sterke klauwen.

Hij wierp een blik om zich heen, naar alle richtingen en het kostte hem eenige moeite de geelwitte lichamen te bespeuren van zes doode ijsberen, die rondom de hut lagen, twee dichtbij de vensters, de vier anderen wat verder weg.

Mar twee ijsberen liepen op een sukkeldrafje heen en weder en hieven een vreeselijk gebrul aan, toen zij het hoofd van Charly zagen.

Het waren zeer groote dieren, blijkbaar uitgehongerd en op bloed belust.

— Reik mij eens een geweer aan! riep Brand, terwijl hij zich weder een weinig liet zakken.

— Wat zie je daar buiten? vroeg Raffles.

— Nog twee beren, die ons voor hun ontbijt willen gebruiken en met wie ik een paar woorden wilde wisselen! Krijg ik mijn geweer?

— Daar is het al!

En Raffles stak hem het wapen door den schoorsteen heen toe.

Brand greep het, werkte zich nog verder naar buiten, totdat hij halverwege uit den schoorsteen stak, steunde zich met beide voeten stevig op een van de dwarsijzers en bracht zijn geweer aan den schouder.

En juist toen een der beren zich gereed maakte voor een poging om het dak weder te beklimmen, haalde hij den trekker over en de kogel trof het dier in de hersens en doodde het op slag.

Het tweede schot velde den anderen ijsbeer — het beleg kon als opgeheven worden beschouwd!

Met een juichkreet liet de jonge man zich weder snel door den schoorsteen omlaag zakken en toen hij weder grond onder de voeten voelde, riep hij verheugd uit:

— Het vijandelijke leger is in de pan gehakt!

— En — de menschelijke vijand?

— Daarvan kan ik niets bespeuren! Daarvoor

is het nog niet licht genoeg. Maar wel meen ik zooeven de twee sleden te hebben gezien, geheel bedolven onder de sneeuw.

— Wij zullen wel zien! zeide Raffles kortaf.

Hij had zijn pelsmuts opgezet, greep zijn geweer en deed den zwaren sluitboom van de stevige deur.

De storm was bedaard, maar het viel duidelijk te zien dat er aanstonds nog meer sneeuw zou vallen.

De koude was iets minder fel dan den vorigen dag, maar toch zeker nog 20 graden onder het vriespunt.

Raffles deed een paar stappen naar buiten — en toen was hij bijna gestruikeld over een ijsingwekkend voorwerp — het was een menschelijke arm, die, met gekromde vingers, recht uit de sneeuw omhoog stak.

Het was de plek, waar een der bandieten gevallen was.

Zijn geheele lichaam verdween onder de dikke laag sneeuw, — alleen de doode arm stak van den elleboog af uit de witte laag omhoog.

Raffles ging langzaam verder en een tiental meters van de hut verwijderd, wezen twee kleine verhevenheden de plek aan waar twee menschelijke wezens lagen uitgestrekt en onder de sneeuw hun laatsten slaap slipeu.

Het waren blijkbaar twee der bandieten, die door de ijsberen overvallen waren en verscheurd, voordat zij zich te weer hadden kunnen stellen.

Wat verderop lagen vier of vijf honden dicht bijeen, met verpletterden schedel en half door de ijsberen verscheurd.

Raffles zette zijn weg voort, tot hij een verhevenheid bereikt had, bijna anderhalve meter hoog en van langerekten vorm.

Hij verwijderde de sneeuw met de kolf van zijn geweer zooveel mogelijk — en daar zag hij de twee sleden, met nog eenige van de honden er voor, terwijl anderen zich blijkbaar hadden losgerukt van de strengen en de vlucht hadden kunnen nemen en de lijken van twee bandieten, die er achter lagen uitgestrekt — de schedels verbrijzeld door een enkelen slag van de vreeselijke berenklauwen.

Hun beide geweren lagen, als rietjes geknakt, naast hen.

De beren hadden de wapens zeker weten te grijpen en als lucifers gebroken.

Zwijgend keerde Raffles weder terug en deelde

aan zijn beide metgezellen mede wat hij zoeven had ontdekt.

— En de andere drie? vroeg Brand op zachten toon, toen Raffles zweeg.

— Die zijn niet te zien, evenmin als de derde slede en nog een aantal honden. Zij hebben blijkbaar de vlucht kunnen nemen — maar ik vrees voor hen dat zij niet ver zijn gekomen, want de vlakke is kaal en de sneeuwstorm woedde zoo hevig, dat zij wel spoedig het lot zullen hebben gedeeld van zoovele anderen, die door zulk een noodweer overvallen worden....

De drie mannen stonden even zwijgend bijeen en toen hief Raffles met een ruk het hoofd op en zeide:

— Wij moeten dadelijk aan het werk, vrienden! Het goud moet nu spoedig worden verborgen, want ik vrees dat het weder gaat sneeuwen en wij moeten nog bijna een uur trekken voor wij de kust bereikt hebben. Als het gaat sneeuwen zooals het gisteravond deed, dan zouden wij zelfs de hut niet kunnen terugvinden om er te schuilen en dat zou onzen dood kunnen be teekenen! Voorwaarts dus!

De mannen aten inderhaast iets en dronken van de heete thee, welke Henderson op het restantje van het stervende vuur nog juist had weten te zetten, herstelden de slede zoo goed mogelijk, laadden haar op, met alles wat zij hadden meegevoerd en spanden de goed uitgeruste honden er voor, die uitgelaten door de sneeuw hadden gedraafd en zeer goed schenen te weten dat hun bloeddorstige vijanden, de beren, het onderspit hadden gedolven.

De hut werd weder zoo goed mogelijk gesloten en zoo snel zij konden trokken de drie mannen in Westelijke richting weg, naar de zonderling gevormde rotsen en ijsbergen, welke hier de kuststrook vormde.

Het werd gaandeweg lichter en Raffles scheen hier zoo goed den weg te weten, in die woestenij van sneeuw en ijs, dat hij zich geen oogenblik vergiste — en toch had hij zijn schatkamer alleen des zomers bezocht.

Maar hij richtte zich naar een zonderling gevormden heuvel, die wel eenigszins op een slyax geleek en waarvan de kruin met een dicht bosch van pijnboomen was bedekt, dat desnoods voor hoofdhaar zou kunnen doorgaan.

Aan den voet van dien heuvel met het menschelijk profiel werd even halt gehouden en pas

toen Raffles zich overtuigd had, dat geen menschelijk oog hem kon bespieden, trok hij verder.

Niet zonder inspanning wisten de honden de zware slede tegen de helling van een anderen heuvel op te trekken, een barre rots, van een bijna cirkelronden vorm en eveneens met een pijnboomenbosch bekrond en de drie mannen moesten helpen, om de slede op den top te krijgen.

Het was een raadsel, hoe de boomen de noodige groeisappen konden trekken uit den dorren bodem en de dunne aardlaag welke dezen rotsachtigen heuvel bedekte.

Toch verhieven zij trotsch hunne stammen, kaarsrecht en volkomen bladerloos, niet buigend onder de vracht van de sneeuw.

Raffles scheen zich een oogenblik te oriënteren, liet toen een aanmoedigenden kreet hooren, tot de honden gericht en de slede gleed verder en ging een weinig het bosch in, terwijl Henderson en Brand zwijgend volgden, de oogen goed geopend, de ooren luisterend naar ieder verdacht geluid.

Een kwartier lang ging men voort, zonder dat er een woord gesproken werd, tot Raffles de honden inhield en kortaf zeide:

— Hier is het!

— Weet je het wel zeker? vroeg Brand, die aandachtig rondkeek. De plek komt mij geheel vreemd voor!

— Dat komt omdat wij het altijd zomers gezien hebben, als het gras groeide, het struikgewas dicht opeen stond en de bladeren aan de boomen prijkten! Maar ik kan mij niet vergissen! Daarginds staat de kolossale holle eik en daartegenover is de gladde rotswand, die al dadelijk onze aandacht had getrokken! Zie maar — de sneeuw heeft er geen houvast op — de wand is zoo glad alsof hij gepolijst was!

Raffles was wat verder gegaan en klom nu tegen een helling op, met versche sneeuw bedekt, tot hij den voet bereikt had van een geweldigen eik, waarvan de dikke wortels zich meters ver als geweldige slangen boven den grond voortkronkelden en die bijna twee meter in omvang had.

Het was volstrekt niet te zien aan de buitenzijde dat de boom hol was, maar toen Raffles zich met eenige moeite tot aan de onderste takken had opgewerkt, waarbij hij van een touw gebruik moest maken, hetwelk om een dikken

tak werd geslagen, verdween hij plotseling uit het oog, in het binnenste van den boom.

Maar een oogenblik later stak hij het hoofd weer naar buiten en zeide opgewekt:

— Voor zoover ik zien kan is alles nog in orde! De ingang is nog even goed verborgen als vroeger! Reik mij maar spoedig de kisten een voor een aan, zoodra ik de opening heb vrijgemaakt!

Het hoofd van Raffles verdween weder en men hoorde hoe hij takken en wortels terzijde schoof en toen een zacht dreunend geluid, alsof er iets zwaars viel.

— Dat is de sluitsteen van den ingang, Henderson! zeide Brand op zachten toon tot den reus, die reeds begonnen was, de zware kisten van de slede te tillen met evenveel gemak alsof het leege sigarenkistjes waren.

Toen klonk de stem van Raffles uit den hollen eik:

— Ik ben gereed!

Een voor een brachten nu Henderson en Brand een der kisten met goud naar den hollen eik, tilden ze op en gaven ze over in de handen van Raffles, die ze daarbinnen niet zonder eenige moeite liet zakken, tot alle acht kisten onder den grond waren verdwenen.

Toen klonk weer zijn stem:

— Jij, blijft de slede bewaken, Henderson — ik weet ook niet of jou omvangrijk lichaam niet halverwege den hollen boom zou blijven steken. Wij keeren aanstonds terug. Kom bij mij, Brand!

De jonge man zat spoedig tusschen de onderste zware takken, en liet zich toen in het binnenste van den boom afzakken, nadat Raffles plaats voor hem had gemaakt door in een holte te kruipen, die afgesloten was geweest door een soort dekplaat van zwarten steen en die zich in de rots zelve bleek te bevinden, waartegen de holle eik als het ware aanleunde.

Een der grillen van de natuur had het zoo gewild, dat deze eeuwenoude eik juist voor den nauwen toegang stond van een dier uitgestrekte verborgen rotsholen, zooals ze op deze kusten veelvuldig voorkomen.

Louter bij toeval, bij de achtervolging van

een aangeschoten sneeuwhoen, dat op geheimzinnige wijze plotseling was verdwenen in de benedenste takken van dezen boom, had Raffles het geheim van dit rotshol ontdekt, eenige jaren geleden en hij had dadelijk begrepen, welk nut hij uit die ontdekking kon trekken.

Brand liet zich op zijn hurken neerzakken en schoof zich toen, de voeten vooruit, in de l'je en nauwe opening van de rots, waar Raffles hem reeds was voorgegaan.

Reeds een paar meters verder kon hij zich oprichten en hij stond nu naast Raffles, die een electriche zaklantaarn ontstoken had, in een twee meter hoog en zeker veertig meter lang hol, dat geen anderen uitgang bleek te hebben dan door den hollen eik.

De acht kisten met goud stonden bij elkaar terzijde van de soort gang, die den ingang vormde en wat verderop stonden nog meer kisten, blikken doozen, zelfs moderne valiezen en ook ruwe gonje zakken, die echter een zeer kostbaren inhoud bevatten — gouden munten, ook staven en gouden versierselen.

Zelfs des zomers was de temperatuur hier zoo laag dat er voor bederf zelfs van het fijnste leder, niet gevreesd behoefde te worden.

Slechts kleine wilde dieren zouden hier kunnen binnendringen en dat had Raffles belet door den ingang af te sluiten, met een platten, vrij zwaren steen.

Vossen, wolven, hermelijns en andere kleine roofdieren zouden hier dus onmogelijk kunnen binnendringen.

Bij het licht van zijn lantaarn had Raffles zich reeds overtuigd, dat zijn schatten nog onaangeroerd op dezelfde plek stonden en toen nu de acht kisten met goud er waren bijgevoegd, liet hij een tevreden gebrom hooren en zeide:

— Dit alles zal een appeltje voor den dorst zijn, wanneer men mij het vuur wat al te na aan de schenen legt, maar zoover zijn wij gelukkig nog lang niet! Nog steeds heeft de Londensche politie mijn identiteit niet kunnen doorgronden en ik hoop als Lord William Aberdeen nog lang te kunnen optreden!

Hoofdstuk V.

Een onverwachte tegenslag.

Een voor een klauterden Raffles en Brand weder uit den hollen stam, na den sluitsteen voor de opening te hebben geplaatst en vervolgens wischten zij hun voetsporen in de sneeuw rondom den grooten boom met de grootste zorgvuldigheid uit.

Henderson, die op zijn onafscheidelijke pijp zoog, wees naar de lucht en zeide:

— Als ik er nog verstand van heb, Mylord, dan krijgen we wat sneeuw!

— Als het niet te lang duurt, Henderson, dan zou ik zeggen: des te beter! zeide Raffles. De sneeuw wischt alle sporen onherroepelijk uit — en dat is juist wat ik noodig heb! En nu spoedig weder op marsch, vrienden — hoe eerder wij de plek bereikt hebben, waar wij de vlieg-machine hebben gestald, des te beter zal het zijn.

— Hoe lang zou dat duren?

— Wederom een dag of drie, vier, mijn waarde! Maar ben ik weder eenmaal in het bezit van mijn trouwe vlieg-machine, dan kunnen wij binnen enkele uren New-York bereikt hebben — en dan binden wij dadelijk den strijd met het ontuig aan, dat zich weder verzameld heeft onder de vanen van het Kwade Oog! Wij zullen thans echter zooveel mogelijk de kuststreek houden, om in een van de vele rotsholen te kunnen schuilen, in geval een sneeuwstorm ons overvalt!

Dit bleek een goede maatregel te zijn, want de drie mannen waren nog geen uur onderweg of de wind stak weder op en de sneeuwvlokken dwarrelden dicht en zwaar opnieuw uit den grijzen hemel neder.

Menschen en dieren zochten zoo spoedig mogelijk een toevlucht in een vrij grooten spelonk, die van den wind was afgekeerd, om daar het einde van den sneeuwstorm af te wachten.

Het bleef echter den geheelen dag doorsneeuwen, tot laat in den avond en de reizigers waren dus wel genoodzaakt, in het rotshol te overnachten.

Er werd een vuur aangemaakt en de drie mannen sliepen rustig, terwijl ieder hunner om de beurt bij het vuur waakte, want niemand

kon voorspellen of zij niet opnieuw een bezoek van ijsberen zouden krijgen.

Den volgenden dag was het weer het prachtigste weder dat men zich kon wenschen, al bleef de koude ook fel heerschen.

De roode zon der Poolstreken stond laag aan den hemel, maar haar stralen waren verkwikkend en gaven de drie mannen moed, opgewekt verder te gaan.

Gedurende de eerstvolgende vier dagen geschiedde er niets bijzonders.

Raffles en Brand schoten het benodigde wild, dat zich voortreffelijk liet smaken, maar al dien tijd ontmoetten zij slechts een enkelen, eenzamen pelsjager, slechts vergezeld door zijn twaalf honden en die mededeelde, dat hij uit het Noorden kwam en in twaalf dagen geen levende ziel gezien had.

Omstreeks het midden van den vierden dag liet Raffles de honden stilhouden, die erg vermoeid waren en zeide:

— Ik hoop dat wij thans voor de laatste maal rust houden, mijn vrienden! Nog omstreeks twee uren gaans en dan hebben wij het gebergte bereikt, waar ik, in een van de grootste spelonken, onzen „Duivel der Lucht” veilig heb opgeborgen. Je kunt van hier de huizen van Kinagamute zelfs met het bloote oog tamelijk duidelijk zien liggen!

— Dan is het hier nog al tamelijk gevaarlijk, dunkt mij! zeide Brand bezorgd.

— Hozoo?

— Wel, omdat het nu natuurlijk reeds overal bekend is wat wij hier eigenlijk zijn komen doen en in ieder geval wie wij zijn! Die bandiet heeft zeer waarschijnlijk zijn mond niet gehouden en wie weet wordt er al jacht op ons gemaakt!

— Zoover zijn wij nog lang niet! hernam Raffles glimlachend. Om jacht te maken moeten er jagers zijn — en het zou het grootste toeval zijn, wanneer hier nu juist een patrouille van de bereden politie zou verschijnen!

— Maar er bestaat hier toch een telegraaf!

— Zeker — de voornaamste plaatsen zijn door telegraaflijnen met elkander verbonden. Maar menigmaal komt het voor, dat de politie zich

bevindt op eenige honderden mijlen van zoo'n stadje — en dan is zij natuurlijk alleen maar per koerier te bereiken. Het gaat gewoonlijk op deze wijze: de politie krijgt orders van het hoofdkwartier om een toer te maken en dan wordt haar route nauwkeurig voorgeschreven, zoodat men ieder oogenblik kan weten, waar deze of gene patrouille zich bevindt. Nu kan het voorkomen, dat een van de politiemansschappen het spoor van een misdadend vindt, zoodat hij wel van die route moet afwijken, soms dagreizen ver, maar als die zaak is afgelopen, moet hij zijn rondgang toch weder op dezelfde wijze afmaken. Hoe het ook zij — ik herhaal dat het toeval zou zijn, wanneer wij hier zulk een politiepatrouille tegen het lijf zouden loopen.

Brand zweeg eenigen tijd en vroeg toen:

— Wat doen wij nu met de andere helft van het goud?

— Die moet voorloopig aan boord van de duikboot blijven! Het houdt mij te lang op om nogmaals tweemaal dien langen weg te gaan.

— En de „Bruinvisch" zelve?

— Die moet, zooals van zelf spreekt, op dezelfde plek blijven! Het is alweer twee weken geleden, sedert je hier kwam met ons schip en de kust is op het oogenblik vele dagreizen ver door een ijsschors omgeven, zoodat het gelijk zou staan met zelfmoord, thans te willen trachten, met onze duikboot open zee te bereiken. Wij zullen tot half Mei op zijn vroegst moeten wachten, voor wij het kunnen wagen, de duikboot te bevrijden! Zij ligt daar uitstekend — en zij kan er nog wel eenige maanden blijven liggen! Henderson — wat zijn je gedachten omtrent een kop heete koffie?

— Mylord zal aanstonds bediend worden! zeide Henderson deftig en hij begon dadelijk aan zijn taak als kok.

Er werd vuur gemaakt, een ketel vol sneeuw werd er boven gehangen en intusschen sneed Brand reepen uit den malschen rug van een vetten sneeuwhaas, die boven het vuur geroosterd zouden worden.

Terwijl de drie mannen aten, begon Brand:

— Zouden de schurken in New-York je komst nu werkelijk verwachten?

— Zij zullen er in ieder geval wel rekening mee houden!

— Maar zij weten dat je nu hier bent!

— Ongetwijfeld — en zij zullen stellig alles

in het werk stellen wat zij kunnen, om te beletten dat ik New-York levend bereik!

— Neem mij niet kwalijk, maar ik vind je toon nog al luchtig! Vindt je dat vooruitzicht dan zoo aangenaam?

Raffles trok de schouders op en antwoordde:

— Ik kan volstrekt niet inzien, waarom ik er mij het hoofd over zou breken! Over een paar uren ben ik in het bezit van mijn vliegmachine, wij verkoopen de slede en de honden weder, wij stijgen op — en ik zou de aardsche macht willen kennen, die mij dan zou beletten, een half etmaal later onder den rook van New-York weder te dalen!

Brand zweeg en op zijn gelaat was duidelijk te lezen dat hij zich ongerust gevoelde.

— Ik weet niet hoe het komt, zeide hij na eenigen tijd weder, maar ik heb het gevoel, alsof onze beproevingen hier nog niet ten einde zijn! Men zou zeggen dat het ondenkbaar was, dat zich in deze streek zulke gevaarlijke lieden ophouden en toch weet ik nu bijna zeker dat het hier letterlijk krioelt van leden van die vreeselijke bende!

— Dat is wellicht een weinig overdreven, maar ik wil niet loochenen, dat er hier meer van die bendeleden zijn geweest dan ik ooit had kunnen vermoeden! En toch — het was immers niet anders, een jaar geleden, toen het Kwade Oog voor de tweede maal herleefde. De politie heeft toen onomstootelijk vastgesteld, dat die organisatie onderafdeelingen had in de steppen van Canada zoowel als in de Argentijnsche Pampas, in de wildernissen van Australië en aan de onherbergzame kusten van Groenland! Geen land zoo klein, geen streek zoover afgelegen of er waren agenten van de beruchte bende te vinden en het was een waar wonder, hoe snel al die leden door een stelsel van geheime telegrafische berichten op de hoogte waren gebracht van de dingen die zij moesten weten!

— Ik wil je wel zeggen dat ik niet gerust zal zijn, voor wij ons weder aan boord van de vliegmachine hebben ingescheept en deze woestenijs van sneeuw en ijs hebben verlaten!

— Je bent ondankbaar, beste Brand! zeide Raffles op bestraffenden toon. Heb je ooit iets zoo schoons gezien als wat jij een woestenijs belijft te noemen? Is er iets, wat met het gloeien van het Noorderlicht kan worden vergeleken! Maakt dit eindelooze, blinkend witte landschap

met zijn ijsbergen, zijn bevroren rivieren en meren, zijn bijna zwarte bosschen van pijnboomen geen overweldigenden indruk?

— Een beetje koud! merkte Brand koeltjes op. En dan zijn er ijsberen! En wolven! En niet te vergeten menschen — menschen, die nog heel wat gevaarlijker zijn dan beren of wolven! Kreeg ik mijn zin, dan vlogen wij aanstonds niet in Oostelijke, maar in Westelijke richting en togen over China, Rusland en Europa huiswaarts!

— Dan zul je je er in moeten schikken, dat je niet naar je zin zult doen, mijn waarde, hernam Raffles kalm. Ik heb nog eenige zaken in New-York te verrichten, die mijn aanwezigheid daar noodzakelijk maken! En ik geloof dat wij thans weder genoeg gerust hebben en verder kunnen gaan. Ik wilde nog vandaag een paar duizend kilometer verder komen!

De bussen en doozen met levensmiddelen werden weder op de slede geladen, evenals het overgeschoten vleesch van den sneeuwhaas, de honden werden weder voor het voertuig gespannen en het laatste gedeelte van de reis nam een aanvang.

De drie mannen keken scherp uit, want een ontmoeting met de politie moest thans wel zeer ongewenscht heeten en Raffles wilde dan ook het uiterste doen om die mogelijkheid te ontgaan.

De reizigers lieten Kinagamute links liggen en de slede gleed snel en geruischloos in Noordelijke richting toe op een heuvelketen, met sneeuw bedekt, die zich reeds scherp afteekende tegen de flitsblauwe lucht.

— Daar is het! zeide Raffles eenvoudig, terwijl hij met uitgestrekte arm wees naar een van de hoogste toppen.

Zwijgend gleden de drie mannen naast elkander voort op hun sneeuwschoenen, toen Henderson eensklaps een lichten kreet slaakte en voor zich op de sneeuw wees, waar zeer duidelijk indrukken van moccasins, hondenpooten en slederijzers te zien waren.

Er moesten daar minstens vier of vijf mannen met een slede zijn voortgetrokken — in de richting van den bergketen.

— Politie? vroeg Brand op zachten toon, terwijl hij Raffles aankeek, die was blijven staan en op wiens gelaat zich een ernstige uitdrukking vertoonde.

— Dat geloof ik niet! Een patrouille bestaat

ten hoogste uit drie manschappen en dat nog maar heel zelden. Het allermeeft trekken de politiemannen er geheel alleen uit. — Komt vrienden wij moeten zien waar dat spoor heenvoert!

Raffles zette de honden opnieuw aan en gewillig trokken de sterke dieren de thans zooveel lichter geworden slede over de hard bevroren sneeuw.

Na een half uur kon er niet meer aan getwijfeld worden, of het spoor in de sneeuw voerde regelrecht naar den voet van den heuvel, dien Raffles had aangewezen.

Weer liet hij de slede even stilhouden, teneinde om zich heen te zien.

Zijn gelaat stond duister, toen hij tot Brand zeide:

— Dat spoor bevat mij volstrekt niet! Het voert rechtstreeks naar de rots, waarin zich het hol bevindt, dat mijn vliegmaschine bevat! De hemel beware er ons voor, dat de schurken de bergplaats ontdekt hebben!

— Maar hoe zou dat mogelijk zijn? Zij hebben je toch onmogelijk kunnen volgen?

— Dat niet — maar vergeet niet — dat er eenige dagen een sneeuwstorm heeft geheerscht en dat het toeval een van die kerels naar het rotshol kan hebben gebracht, om daar te schuilen! En de leden van de bende van Het Kwade Oog zijn waarlijk schrander genoeg om te weten, van welk vervoermiddel John Raffles zich menigmaal bedient! De schurken weten dat ik hier in de buurt ben — en als zij geen al te groote ezels zijn, wat wij maar liever niet zullen aannemen, dan moeten zij dadelijk beseffen, dat die onbewaakte vliegmaschine alleen maar van Raffles en van niemand anders kan zijn! En wat dat beteekent, dat behoeft ik je zeker niet te zeggen! Voorwaarts, vrienden — wij moeten zien of daarginds alles nog in orde is!

— En als zij daar nog zijn en zich in hinderlaag hebben gelegd? Als zij ons hier op de vlakte als hazen neerschieten?

— Dat moet er op gewaagd worden! riep Raffles op vastberaden toon. Alles liever dan die onzekerheid!

Hij spoorde de honden aan en snel gleed de slede over de eenzame sneeuwvlakte.

De drie mannen hadden hun geweren van hun schouder gerukt en hielden hun wapens schietvaardig.

Zij waren den heuvelketen thans tot op minder dan honderd meters genaderd en nog altijd bleef alles stil — heinde en verre viel niet het minste spoor van leven te bespeuren, uitgezonderd een paar zeearenden, die hoog in de lucht krijschend hun kringen beschreven.

Als er zich daarginds werkelijk vijanden zouden hebben opgehouden, dan zouden de drie mannen zeker een uitstekend doelwit hebben opgeleverd, want zij staken scherp af tegen de verblindend witte sneeuw.

Maar alles bleef stil.

De reizigers hadden nu den voet van een lagen heuvel bereikt en de bestijging begon, waarbij iedereen moest helpen duwen.

Na een half uur ongeveer bereikte het drietal een hoogvlakte, bijna 500 meter in het vierkant en aan het eene einde afgesloten door den bijna loodrechten wand van den lagen berg, dien Raffles een uur te voren had aangewezen en waarin de ingang van een groot hol gaapte.

— Hier ben ik geland! zeide Raffles. En in dat hol verborg ik de deelen van de gedemonsteerde vliegmaschine.

— Nu, in ieder geval is daar binnen zeker niemand, anders zouden zij ons reeds hebben moeten zien en ons als konijnen hebben kunnen neerleggen! zeide Brand op wijsgeerigen toon. Wij leven nog — daarbinnen is dus alles veilig!

— Neem mij niet kwalijk, mijnheer Brand — maar ik ben bang van niet! liet de stem van Henderson zich hooren, die zich eenige tientallen meters van de slede had verwijderd en iets scheen te zoeken. Want ziet u — ik heb zoeven dat spoor weer teruggevonden en het voert regelrecht naar het rotshol!

Zonder een woord te zeggen dreef Raffles de honden weder aan en de paar honderd meters welke de drie mannen van den steilen rotswand scheidden, waren in enkele minuten afgelegd.

Onverschrokken, zich om niets bekommerend dan om het lot van zijn vliegmaschine, drong Raffles het hol binnen, dat meer dan twaalf meter hoog en zeker honderd meter diep was.

Zelfs geheel achteraan heerschte nog een tamelijk helder schemerlicht en alle voorwerpen konden duidelijk worden waargenomen.

Henderson en Brand volgden hem zoo snel mogelijk en zij hoorden Raffles een luide kreet van woede en smart slaken.

Zij voegden zich bij hem.

Daar, ongeveer in het midden van het hol stond de „Duivel der Lucht — en de draagvlakken lagen er naast op den steenachtigen bodem.

Maar welk een jammerlijken indruk maakte het trotsche vliegtuig!

De wielen, het geheele onderstel met de drijvers waren door woeste bijslagen vernield en de sterke aluminium draagvlakken waren volkomen onbruikbaar gemaakt, geheel verbogen, waarschijnlijk door ze met den rand op een paar houtblokken te leggen en er vervolgens vijf of zes mannen uit alle macht op te laten trappen.

De spandraden waren doorgeknipt, het staartstuk was volkomen verbrijzeld, de schroef was versplinterd en gedeeltelijk verkoold.

Het was duidelijk te zien, dat de ellendingen, die de vliegmaschine vernielden, eerst getracht hadden, haar in brand te steken.

Doodsbleek, met opeengeklemden tanden klom Raffles in de kajuit en onderzocht de sterke kast van aluminium, welke het geheele, geheime mechaniek van de vliegmaschine omgaf.

Gelukkig — het omhulsel had weerstand kunnen bieden aan de woedende hamerslagen en vertoonde slechts een paar onbetekenende deuken.

Het hart van de „Duivel der Lucht” was dus niet doodelijk getroffen!

Maar toch — zij was voor het oogenblik volkomen onbruikbaar en er viel ook niet aan te denken, haar op deze plek, of zelfs maar in Kinagamute te herstellen.

Daartoe waren werktuigen benodigd, welke in dat plaatsje zeker nergens te vinden waren.

Toen Raffles weder naar buiten wilde klimmen, vond hij aan een der wollen gordijntjes, waarmee de ronde vensters konden worden afgesloten, een stuk papier gespeld.

Hij maakte het los en las bij het licht van zijn zaklantaarn:

— Een onaangename verrassing voor je, John Raffles! Het is jammer dat de politie ons zelf op de hielen zit, anders zou je hier niet levend zijn binnengekomen! Probeer nu maar naar New-York te komen! Je ziet wel dat het „Kwade Oog” nog even machtig is als vroeger — en neem je in acht — tart ons niet, of het zou je slecht vergaan!”

En onder dit briefje was het wijd opengesperde oog met zijn kwaadaardige uitdrukking en zijn starende pupil gestempeld, hetwelk aan Raffles zoo wel bekend was.

Hoofdstuk VI.

Op weg naar New-York.

Raffles bleef een oogenblik onbewegelijk met het papier in de hand staan en gaf het toen zwijgend aan Brand, die het las en een onderdrukten vloek slaakte.

Het scheelde weinig, of Henderson, de reus, was in tranen uitgebarsten, toen hij de jammerlijke verwoesting van de vliegmaschine, zijn troetelkind, aanschouwde.

Maar toen maakte zich een vreeselijke woede van hem meester en hij riep:

— Dat zullen wij hen betaald zetten! nietwaar, Mylord?

— Wees daar maar zeker van, Henderson! antwoordde Raffles op vastberaden toon. Zij zullen mij dit honderdvoud betalen!

— Wat zullen wij doen? vroeg Brand op zachten toon. Je kunt toch de machine niet hier laten?

— Henderson zal alleen den motor met de motorkast losschroeven en die zullen wij aan den braven Dane te bewaren geven. Het karkas van mijn arme machine moet dan maar hier blijven — misschien zullen wij later gelegenheid hebben om haar te repareren. Het is ook mogelijk dat de politie er beslag op legt — maar de motor is natuurlijk veel meer waard dan de rest — en als alles achter den rug is, vrienden, dan zal ik opnieuw een Duivel der Lucht bouwen en het oude hart zal er weder in kloppen! En kom nu mede — wij moeten vertrekken!

— Waarheen? vroeg Brand.

— Waarheen? Vraag je dat nog? riep Raffles op woesten toon. Naar New-York natuurlijk! En ik hoop dat het lot zal toestaan, dat wij de schurken, die mijn machine vernielden, nog eens tegenover ons krijgen te staan! Zij kunnen nog niet ver zijn — daarvoor is het spoor in de sneeuw te versch! Wij vertrekken dadelijk naar Kinagamute, misschien kan Dane ons wel nadere inlichtingen geven. Komt, vrienden — laat ons den motor losmaken!

De noodige instrumenten werden uit de gereedschapskast gehaald en binnen een kwartier was de geheele kostbare motor in zijn stevig

omhulsel van den romp losgeschroefd en op de siede overgeladen.

Alles werd met een wollen deken bedekt en na nog een laatsten blik op de treurige overblijfselen van den snellen kunstvogel te hebben geworpen, verlieten de drie mannen zwijgend de spelonk en aanvaardden den terugtocht, het hart vervuld van wraak jegens de vernielers van de prachtige vliegmaschine.

Twee uren later gleed de slede Kinagamute binnen.

Onder andere omstandigheden zou Raffles deze plaats zeker vermeden hebben, maar hij had thans geen keus, hij moest alles wagen.

Hij begreep wel dat zijn toestand thans zeer gevaarlijk was geworden, want de telegraaf zou reeds werken en men moest nu op tal van bewoonde plaatsen reeds weten dat Raffles in de buurt was.

De bandieten zouden zeker niet gearzeld hebben, dat gerucht van hun kant zooveel mogelijk te verspreiden.

Het is waar — de bereden politie zou al heel weinig tegen hen kunnen uitrichten, althans voorloopig, maar meer naar het Oosten en dan verder naar het Zuiden werd de streek dichter bevolkt en dan zou het moeilijk worden, door de mazen van het net heen te sluipen, vooral omdat Raffles en zijn makers hier niet konden beschikken over de noodige vermommingen — en hun honden waren natuurlijk reeds heinde en ver bekend.

Maar daar de duikboot nu eenmaal niet gebruikt kon worden, daar zij als het ware vastgeklonken zat in het ijs, zoo bleef de drie mannen geen andere keus over dan het waagstuk te ondernemen en met hun slede zoover te reizen, tot zij aan een of ander spoorwegstation zouden komen.

Het was bijna donker, toen de slede eindelijk stilhield voor het logement van Jim Dane en vlug droegen Henderson en Brand den bedekten motor binnen, terwijl Raffles den braven herbergier ging opzoeken, hem terzijde nam en fluisterend zeide:

— Je zult je wel verwonderen, Dane, dat wij zoo eensklaps zijn teruggekeerd. Wij hebben geen tijd om je de reden mede te deelen. Maar zeg mij eens, wil je mij een grooten dienst bewijzen?

— Gij weet wel dat gij alles kunt vragen wat gij wilt, graaf, en dat ik mij zal haasten het te doen — gij hebt mij het leven gered en daarbij uw eigen op het spel gezet! Zooiets vergeet een man niet, als hij een hart in het lijf heeft! Wat wilt gij dat ik doe?

— Niets anders, dan een zeer gewichtig onderdeel van mijn vliegmaschine voor mij bewaren, waarde Dane, die mijn vijanden bijna volkomen verwoest hebben! De motor is zooeven binnengedragen — bewaar hem op een veilige plek in uw kelder en verstop hem goed — hij mag hier in geen geval gevonden worden!

Als antwoord drukte Dane Raffles de hand en daarop ging hij toezien hoe de motor in een afgeschoten gedeelte van den kelder in een met oude lappen gevulde kist werd neergelaten en aan alle kanten stevig werd ingepakt, als een kind dat vertroeteld wordt.

— En verlaat ge mij nu reeds weder, graaf? vroeg Dane, toen allen weder boven in de gang stonden en Raffles hem de hand ten afscheid toestak.

— Ik moet wel, Dane! Mijn vijanden zitten mij op de hielen — en ik denk er niet aan, jou opnieuw in de zaak te betrekken! Maar zeg mij eerst eens, voor wij gaan — heb je hier in de laatste dagen weer vreemde gezichten gezien?

— Nog pas gisteren, graaf! Vijf kerels met echte boeventronies, die hier gegeten en gedronken hebben en die voor de politie op den loop schenen te zijn — want zij maakten overhaast weer dat zij wegkwamen.

— Kun je hen ongeveer beschrijven?

— Dat zal wel gaan! Drie hunner hadden dichte, vierkante baarden en lang haar, een ervan had een glad gezicht en een vuurrooden kroeskop en dan was er een halfbloed bij met een dun zwart snorretje, een soort van dandy in een rijkeluis pels en met een fijn geweertje — zoo van een plaatje in een geillustreerd tijdschrift weggelopen!

— Hoeveel en wat voor honden?

— Twaalf — maar niet van de allerbeste! Zeven gekruiste Eskimo-honden, een Labradorhond en dan vier van die rare sinjeurs, waarvan

je niet weet of ze hoofdzakelijk wolf of hond zijn, die eeuwig met elkaar vechten en die hun eigen baas, als hij niet oppast, in een driftige bui een stuk uit zijn been happen. Er zijn twee spierwitte bij, dat herinner ik mij zeer goed — dat komt hier niet zoo vaak voor!

— Die aanwijzing is voldoende, Dane! Wij kunnen ons thans in acht nemen! zeide Raffles, terwijl hij den stoeren herbergier de hand met kracht drukte. Nu nog een vraag — is de politie, door wie zij zich achtervolgd wanen, hier in de buurt?

Dane scheen slechts een oogenblik te aarzelen met zijn antwoord en zeide toen:

— Nog gisteren waren er hier in de stad twee mannen van de Royal Mounted Police en zij zochten....

— Ik geloof wel te weten, naar wien zij zochten, Dane! viel Raffles hem in de rede. Naar mij zochten zij! Ik wil er geen geheim van maken! En toch, toch, Dane — geloof ik stellig dat je mij de hand kunt drukken.

— Daarvan ben ik vast overtuigd! hernam de herbergier eenvoudig. Ik weet te veel van u om niet te gelooven dat gij den handdruk van een eerlijk man verdient!

— Daarover zouden velen anders denken! hernam Raffles op bitteren toon en half voor zich heen. Kun je me zeggen, Dane, waar die politiemansschappen zich thans ophouden?

— Zij zijn in Zuid-Oostelijke richting vertrokken — op het spoor van die kerels, waarover ik u zooeven sprak!

— Waarom achtervolgen zij hen?

— O, het zijn allen bekende dieven, vooral van paarden en vee, dus wel zoo wat het ergste wat men zich hier kan voorstellen en twee hunner hebben een moord op hun geweten, ook die roodharige jongen met zijn glad meisjesgezicht!

— Weet de politie, dat die kerels tot de bende van het Kwade Oog behooren?

Dane deed verschrikt een stap achteruit en riep:

— Doen zij dat werkelijk, graaf? Neen, daarvan wist de politie, geloof ik, niets af!

— Nu — het is zoo en als ik haar soms ongewerkt een handje kan helpen, om die bandieten onschadelijk te maken, dan zal ik het niet nalaten! En nu vaarwel, Dane! Wij moeten aanstonds het spoor volgen, voor het wordt uitgewischt!

— Gij wilt dus niet bij mij blijven overnachten?

— Een ander maal, vriend Dane! Thans heb ik andere zaken te verrichten! Bewaar mijn motor goed en wacht totdat ik hem weder kom halen!

Weder werden er handdrukken gewisseld en toen vertrokken de drie stoutmoedige mannen weder, nadat Henderson gezorgd had, dat de voorraad levensmiddelen behoorlijk was aangevuld en zij trokken de duisternis tegemoet en de eindeloosheid van sneeuw en ijs, die zich over honderden mijlen voor hen zou uitstrekken.

De dichtst bijzijnde spoorweg begon bij White Horse in Newkon en vandaar ging in Zuidelijke richting een spoorlijn, die echter alweder ophield in Skagway, ongeveer 50 mijlen verder.

Het was een kleine kustlijn en van Skagway af zou men weder honderden mijlen verder moeten trekken, naar Prince Ruppert, waar de groote lijn begon, die dwars door Canada loopt en zich verder in het Oosten herhaaldelijk vertakt.

Maar het kon nu eenmaal niet anders — en moedig trokken dus de drie mannen die witte woestenis tegemoet.

Zij wilden dien avond nog minstens twee uren reizen en hoopten het spoor terug te vinden van hun vijanden, zoowel als van de politie.

Het was een groot geluk te achten, dat de politie niet was achtergebleven om Raffles hier te zoeken, die zich zeker niet lang aan hun nasporingen had kunnen onttrekken, want de bereden politie bestond uit uitstekend geoefende manschappen, die het spoor van een misdadiger soms weken achtereen volgen, om zich tenslotte van hem meester te maken, maar er de voorkeur aan hadden gegeven, den kleinen troep misdadigers te achtervolgen, dien zij zeker hoopten te vangen.

En in stilte moest Raffles den moed bewonderen van die twee mannen, die, alleen om hun plicht te vervullen, de ergste ontberingen trotseerden, om ten slotte wellicht den strijd te moeten aandoen met een overmacht — en dat tegen een loon, waarvoor menig arbeider in New-York zeker niet zou willen werken.

De maan scheen met een buitengewonen glans en de hemel was zoo licht, dat het gemakkelijk viel, de voorwerpen daarbuiten te onderscheiden.

En op twee mijlen buiten Kinagamute vonden de drie mannen eensklaps en zonder het eigenlijk te willen, het spoor waarnaar zij zochten.

Raffles bukte zich en bekeek aandachtig een van de geulen, door de sledeijzers gemaakt.

Er had zich zoo juist een zeer dun vliesje van ijs gevormd, dat de boorden van die geul met elkander verbond en het moest dus reeds vrij lang geleden zijn, dat de slede van de politie-mannen hier voorbij was gekomen en natuurlijk nog eenige uren langer sedert de bandieten hier waren gepasseerd.

Raffles taxeerde, slechts naar de dikte van het ijsvliesje te oordeelen, dat de politieslede hier ongeveer een half etmaal te voren was langs gekomen.

Toen hij zich weder oprichtte en dit aan Brand medeelde, vroeg de jonge man:

— Volgen wij dit spoor dan?

— Zoover het eenigzins gaat!

— Waartoe?

— Omdat het, hoe vreemd het ook moge klinken, het veilig is! Zoolang wij dit spoor kunnen volgen, weten wij tenminste ongeveer waar onze vijanden van tweeërlei soort zich ophouden. En ik hoop voor een lief ding, dat het weder zich nog geruimen tijd goedhoudt.

De tocht werd hervat en tot tien uren in den avond trok het driet al voort, slechts nu en dan een paar woorden wisselend, geheel onder den indruk van de sombere schoonheid van de omgeving — de eindelooze vlakke, hier en daar met zwarte bosschen begroeid, nu en dan afwisselend met heuvels, die door het maanlicht was overgoten.

Zij kampeerden in de luwte van een vrij hoogen heuvel, waar zij de tent opzetten, en vuur maakten, na zich deugdelijk te hebben vergewischt, dat zij dit ongestraft konden doen.

Den volgenden dag verrees de zon aan een puurblauwen hemel en alles voorspelde een prachtige, hoewel zeer kouden dag.

De honden, die zich voortreffelijk hielden en zoo gezond waren als men maar kon wenschen, kregen hun portie visch en de mannen ontbeten met spek, dat eerst moest worden ontdood, scheepsbesluit, kaas, die zoo hard was als een steen en vijgen.

Zoodra zij hun pijpen hadden opgestoken, werden de sneeuwschoenen weder ondergebonden en de tocht werd voortgezet.

Het spoor was zoo volkomen duidelijk te zien, alsof het nog geen half uur geleden was gemaakt — maar het ijsvliesje, door de kou over

de sledegeulen gespannen was er nog altijd en het moest dus minstens wel tien uren geleden zijn, dat hier een slede was voorbijgekomen.

Waarschijnlijk was hier des zomers een gebaande weg, want de slede gleed nu tusschen twee rijen boomen in en hier en daar vertoonde zich zelfs een eenzame boerderij, die thans volkomen onder de sneeuw bedolven lag en wel uitgestorven leek te zijn — als niet het dunne rookwolkje uit den schoorsteen verraden had, dat daar toch menschen moesten leven.

Wat verder rees de weg, ging over een lagen heuvel en daalde af naar een vallei, waar zich enkele boerenhoeven bevonden, die des zomers zeker een lachend beeld moesten opleveren, een beeld van schoonheid en welvaart, met haar schuimende beekjes, haar weilanden, haar prachtige, oude boomen, en haar met dicht kreupelhout begroeide hellingen.

Maar thans was van dit alles niets te zien — de vorst had het water der beken doen stollen en de sneeuw had alles overtoegen met haar hermelijnen mantel, van een smetlooze witheid, die somwijlen de oogen zeer deed.

Raffles had ongetwijfeld aan een van deze hoeven kunnen vragen, hoever de anderen hem voor waren, maar hij gaf er den voorkeur aan rustig verder te trekken en liever op zijn eigen waarnemingen af te gaan.

Op het einde van den tweeden dag hadden de drie reizigers de boorden bereikt van het groote, zonderling gevormde meer, waarin de Tuschagak ontspringt, die zich met vele bochten naar de Bristol Baai begeeft.

Zij kampeerden aan den oever van dat meer, sloepen rustig zes uren aan een stuk, stonden verfrischt weder op en hervatten den tocht weder, nog altijd op het spoor van de slede der politiemannen.

Achternvolgden zoowel als achtervolgers schenen hun honden zooveel mogelijk te willen sparen, want er waren tallooze sporen van moccasins naast de geulen van de sledeijzers te zien, ten bewijze dat de bandieten zoowel als de politiemannen van hun beenen gebruik maakten en niet op de toch al zwaar beladen slede hadden plaats genomen.

En op den vierden dag, aan den voet van den hoogen Iliamna Piek, die zijn top ruim 3600 meter boven den zeespiegel verheft en die als het ware de voorhoede vormt van het machtige

Alaska gebergte, ontwaarde Raffles tot zijn blijdschap, dat de slede van de politiemannen hem ternauwernood zes uren kon voor zijn.

Het was dus duidelijk dat hij op hen won, wat waarschijnlijk was toe te schrijven aan de omstandigheid, dat de honden van de politiebeambten vermoeid waren.

En altijd ging de tocht verder, nu en dan rusterd, steeds langs den voet van het Alaska gebergte en altijd op het spoor van de beide sleden, totdat Raffles het gebergte overtrok en afdaalde in de laagvlakte, die zich tot ver in het Zuiden uitstrekt, tot in Britsch-Columbië.

Het was de negentiende Februari en sommige verschijnselen kondigden het naderen van de lente aan, ofschoon het nog bitter koud was — ruim 20 graden onder nul.

De bergpas daalde zeer geleidelijk, haast onmerkbaar naar de vlakte af en de atmosfeer was zoo ongemeen helder, dat het mogelijk was bijna twee uren gaans voor zich uit te zien, zelfs zonder een kijker te gebruiken.

De drie mannen hadden in den bergpas halt gehouden, teneinde den maaltijd te gebruiken, en Brand vroeg:

— Hoever zijn we hier nog van White Horse, het begin van de spoorlijn?

— Nog drie dagreizen op zijn minst! Zie je daarginds dien reusachtigen bergtop? Dat is de Mount Wrangel — bijna 18000 meter hoog! Wij moeten dien berg omtrekken, vervolgens den Witten Newkon oversteken, daarna het meer van Kluane en ten slotte komen wij aan White Horse. Het is lang niet overal vlak land — en het zal niet zoo gemakkelijk zijn als wat wij tot dusverre verricht hebben. Maar...

Raffles hield eensklaps op.

Hij hield den blik strak voor zich uit gevestigd en eensklaps haalde hij zijn kijker uit het foudraal en bracht hem voor het oog.

Hij staarde naar een kleinen, zwarten stip, die zich ongeveer 600 meter lager en heel in de verte over de vlakte scheen voort te bewegen — en verderop, kleiner maar even duidelijk bewoog zich een tweede stip.

De sterk vergrootende kijker deed hem den aard van die stippen weldra onderkennen — het waren twee sleden, door honden getrokken en onderling gescheiden door een afstand van ongeveer twee uren gaans.

— Waar kijk je naar? vroeg Brand nieuwsgierig.

— Het zijn twee sleden, Brand! antwoordde Raffles kortaf. Nu zijn we tenminste allen bij elkander!

— Zouden wij dan niet liever een omweg maken?

— Ik denk er niet aan! Ik wijk geen duim van mijn weg af — het weder kan wel weer

omslaan en vooral wanneer de lente nadert zijn de sneeuwstormen verschrikkelijk! Er is mij veel aan gelegen, zoo spoedig ik kan White Horse te bereiken — en dan wil ik ook wel eens gaarne getuige zijn van de ontmoeting tusschen die twee vijanden daarginds! Komt vrienden — wij gaan op onze beurt naar de vlakke afdalen — en wij zullen ons wat haasten!

Een goed diner is niets zonder een
Dubec-Sigaret.

Hoofdstuk VII.

Raffles wint den eersten slag.

De honden werden dadelijk voor de slede gespannen na dit korte gesprek en de afdaling begon.

Een uur later en drie honderd meter lager viel er van de beide sleden niets meer te bespeuren, maar dat beteekende niets — de sporen waren volkomen versch en van het dunne ijsbruggetje viel niets meer te zien.

De laagvlakte was geenszins eentonig, want hier en daar lagen groote landhoeven, rechts verzezen lage heuvels en de hellingen waren met dichte bosschen begroeid.

Ook hier moest het in het hartje van den zomer een waar Paradijs zijn, ofschoon men zich dit bijna thans niet kon voorstellen, nu alles wit en doodsch was.

Het liep tegen den middag en de mannen hadden nogmaals een korte rust gehouden, ten-einde wat voedsel te gebruiken en de honden een weinig te laten uitblazen, toen plotseling in de verte geweerschoten knalden.

Men was hier weder een geheel eenzame streek genaderd en er viel niet aan te twifelen, of de beide vijandelijke partijen waren handgemeen geraakt.

En tien passen verder, toen de drie mannen snel om een rots waren heengetrokken, werd het reeds duidelijker, waarom het hier tot een treffen was gekomen — want daar lagen op den besneeuwden grond de lijken van niet minder

dan vijf honden, waaronder twee sneeuwvitte — en die allen hevige beetwonden vertoonden.

Er was waarschijnlijk een vreeselijke vechtpartij ontstaan onder de honden van de misdadigers, een van die woedende gevechten, waarbij de dieren zich door niets laten kalmeeren, noch door slagen met de zweep van ossenhuid, noch door zachte woorden — en de gevolgen van dit groote verlies van vijf dieren, waren voor de achtervolgde bandieten noodlottig geweest.

— Laten wij snel voortmaken! zeide Raffles kortaf. Wij zullen dien lagen heuvel daarginds beklimmen — misschien krijgen wij dan iets te zien. Het schieten klinkt dichtbij!

Zoo snel zij konden duwden de drie mannen hun slede heuvelopwaarts, waarbij de honden dapper meehielpen en zij moesten zich aanstonds plat voorover werpen, want op geen honderd meter afstand waren de politiemannen en de bandieten in een hevig gevecht gewikkeld.

De twee beambten van de bereden politie, kenbaar aan hun donkerblauwe uniform en den gelen koppel, die zij om hun dikke pelzen hadden dichtgesnoerd, hadden zoo goed als het ging dekking gezocht achter een zwaar rotsblok, waarachter zij ook de honden geborgen hadden en vuurden vandaar onafgebroken op een klein boschje, zeker niet grooter dan een hectare, dat zich in het midden van de laagvlakte verhief en uit pijnboomen en kreupelhout bestond.

Daar hadden de bandieten zich zeker genesteld, maar Raffles en zijn metgezellen konden van hun standpunt weinig meer van hun zien, dan een stuk van de hoog beladen slede.

— Dat kan een langdurige grap worden! mompelde Charly, die even het hoofd had opgeheven, om over den top van den lagen heuvel naar het gevecht te kunnen zien.

— Als wij tenminste niet een woordje meespreken! hernam Raffles. En dat zullen wij doen, want het is te gek om toe te laten dat die bandieten hier victorie zouden kraaien!

— Ik vind dat zij het onder elkander moeten uitmaken! bromde Henderson verontwaardigd. Ik geloof niet dat die politiebeambten wel heel erg dankbaar zullen zijn, als wij hen helpen.

— Wij zullen die betuigingen van dankbaarheid ook niet afwachten, James! hernam Raffles glimlachend. De hoofdzaak is dat wij een ongelijken strijd spoedig helpen beslissen!

Hij had het woord nog niet gezegd, of een kogel floot over zijn hoofd en doorboorde zijn bonten muts.

Het was duidelijk dat de bandieten hen reeds hadden opgemerkt en hen nu onder vuur namen.

— Nu, dat is te dwaas! zeide Raffles lakoniek. Het is mijn eenige muts, en ik kan niet toelaten dat er gaten in worden gemaakt! Komt mee vrienden — wij zullen een omtrekkende beweging volbrengen, — vlug wat!

Op hun buik liggend kropen de mannen weer terug en daalden den lagen heuvel weder af, maar nu aan een andere zijde en zij konden nu de strijdenden niet meer zien, maar trokken snel verder en beschreven een grooten boog om in de flank van den vijand te komen.

Een kwartier uur gaans verder hielden zij weder stil, beklommen opnieuw zeer voorzichtig den heuvel, keken over den rand en bevonden dat zij zich thans juist terzijde van het boschje ophielden, waar de bandieten een schuilplaats hadden gezocht.

Een paar hunner knielden neder op den grond en schoten van achter de dikke boomen op de politiemannen, van wie weinig meer te zien viel dan hun dikke bonten mutsen.

De schutters bevonden zich op ongeveer twee honderd meter van Raffles en zijn vrienden.

Maar een hunner, die juist het hoofd terzijde wendde, had Raffles gezien en met een schreeuw

draaide hij zich een halven slag om, wierp zich op zijn buik, mikte en schoot.

Raffles had zich bliksemsnel gebukt en de kogel suiste met een fluitend geluid op een decimeter boven zijn hoofd voorbij.

Maar reeds had Brand zijn geweer aan den schouder gebracht en hij vuurde terug, na slechts even te hebben gemikt.

En de jonge man handhaafde zijn roem van de beste schutter van het drietal te zijn — want de bandiet daarginds richtte zich even op, liet zijn geweer vallen, liet een doffen kreet hooren plofte voorover in de sneeuw.

Brand wilde opnieuw schieten, maar Raffles hield hem met een gebaar tegen en zeide:

— Wacht wat! Misschien willen zij zich wel overgeven! Wij behoeven niet nutteloos bloed te vergieten!

— Nutteloos? Ik geloof dat wij er een goed werk aan doen, als wij dat geboefte uitroeien! riep Brand verontwaardigd uit. Wij kunnen toch niet toelaten, dat zij ons eenvoudig neerschieten?

— Dat behoeft ook niet — maar wij kunnen toch afwachten, of zij hun toestand misschien als hopeloos beschouwen!

Maar dat schenen de bandieten daarginds niet aldus in te zien, want zij bleven doorvuren, totdat een tweede kogel uit het geweer van Brand nog een hunner doodelijk verwondde.

Een derde werd in den arm getroffen, toen hij dat lichaamsdeel slechts een oogenblik vertoonde en toen pas schenen de twee overblijvenden in te zien, dat de strijd volkomen hopeloos was.

Zij traden eensklaps van achter de boomen te voorschijn, wierpen snel hun geweren weg en kwamen met hoog opgeheven handen met bedaarde schreden naar het rotsblok toe, waarachter de politiemannen hadden post gevat.

Dezen kwamen aanstonds te voorschijn, wierpen hun geweer aan den riem over den schouder en trokken hun revolvers uit den holster.

Toen de twee gevangenen op slechts weinige meters van hen verwijderd waren, zeide Raffles zachtjes:

— Ik geloof, vrienden, dat het oogenblik thans gunstig is om met stille trom den aftocht te blazen! Die politiemannen hebben voor het oogenblik genoeg te doen met hun gevangenen en ik gevoel in het geheel geen behoefte, hun dankbetuigingen af te wachten! Laten wij ons snel uit de voeten maken!

De drie mannen lieten zich van de heuvelhelling glijden, tot zij de slede bereikt hadden, dreven de honden aan en gingen snel verder in Oostelijke richting.

Raffles begreep zeer goed, dat het voor de politiebeambten al heel gemakkelijk zou zijn, het spoor van zijn slede terug te vinden, maar hij hoopte een zoo grooten voorsprong te krijgen, dat hij bijtijds White Horse zou kunnen bereiken en den trein zou kunnen nemen.

Want de twee gevangenen zouden de bewegingen van de politiemannen in ieder geval sterk belemmeren en het was zelfs de vraag, of zij de achtervolging van Raffles onder deze omstandigheden zelfs wel zouden voortzetten.

Denkelijk zouden zij de twee bandieten moeten terugbrengen naar de plaats, vanwaar zij gekomen waren en die lag ver van hier in westelijke richting.

De honden waren tot den grootst mogelijken spoed aangezet en gedurende eenige uren werd de tocht voortgezet, zonder dat zich iets bijzonders voordeed.

De duisternis begon weder te vallen, maar zonder ophouden trok de kleine karavaan verder, totdat de vermoeidheid mensch en dier wel dwong om halt te houden.

Raffles begreep zeer goed, dat het volstrekt geen doel had, te willen trachten, de politie op een dwaalspoor te brengen, want wanneer de beambten het er op gezet hadden, hun spoor terug te vinden, dan zouden zij het ook vinden, wanneer het althans niet ging sneeuwen.

En zelfs in dat geval zou het aan zulke scherpzinnige mannen niet moeilijk vallen hen te vinden, want men naderde nu een streek, waar de boerenhoeven dichter opeen stonden en de drie reizigers zouden natuurlijk overal gesignaleerd worden.

Zijn eenige hoop bestond dan ook hierin dat de gevangenen de beide politiemannen zoolang zouden ophouden, dat hij en zijn beide metgezellen er in konden slagen, het eindpunt van de korte spoorlijn van White Horse naar Skagway te bereiken.

Zelfs dan waren zij nog niet geheel en al in veiligheid — maar zij zouden er toch beter in kunnen slagen, de politiemannen het spoor bijster te doen worden.

Hoe het ook mocht zijn — er moest nu rust worden gehouden, want de vermoedenissen van de laatste dagen deden zich gelden.

Raffles besloot echter een wachtpost uit te zetten, opdat zij althans niet onverhoeds zouden kunnen worden overvallen.

De kampeerplek was daartoe goed uitgekozen, want zij bevond zich aan den voet van een tamelijk sterk overhangende rots, die zich eenige honderden meters in de breedte uitstreckte en die een uitstekende beschutting bood tegen den scherpen Oostenwind, die was komen opsteken.

De drie mannen konden vandaar de door de maan beschenen vlakte overzien, welke zij zooveel waren overgestoken en zij zouden slechts van die zijde kunnen worden genaderd.

Toen het vuur ontstoken was, werd de maaltijd bereid, de tent werd opgezet, de honden kregen hun voedsel en allen maakten zich gereed, een versterkende nachtrust te genieten, behalve Henderson, die het eerst wacht zou houden.

De reus wierp nog wat brandhout op het vuur, trok zijn pelsmuts wat dieper over zijn ooren, nam op een platten steen plaats, dicht bij de slede en stak zijn pijp op.

Hij had zijn geweer tusschen de knieën geklemd en tuurde onophoudelijk over de eidelooze vlakte uit.

Drie uren later, toen het omstreeks elf uur in den avond was, ging hij Brand wakker maken, die zijn plaats zou innemen.

De jonge man rekte zich eens uit, huiverde, trok zijn pels aan, zette zijn muts op en trad uit de tent naar buiten.

De nacht was buitengewoon helder en de sterren tintelden met een zeldzamen glans.

Kilometers ver kon men over de vlakte uitzien, die zich daar in haar eidelooze witheid voor hem uitstreckte.

Hij nam plaats op denzelfden steen, waarop Henderson had gezeten en keek scherp uit.

Hij bedacht dat de plek, waar het gevecht tusschen de politie en de bandieten had plaats gehad, ternauwernood een paar uren gaans verwijderd was van een groot dorp en dat het zeer wel mogelijk was, dat de twee politiebeambten hun gevangenen daar voorloopig onder dak hadden gebracht, om daarna aanstonds de vervolging voort te zetten.

Want dat de bandieten aanstonds de identiteit van Raffles zouden hebben verraden, daaraan behoefde niemand te twijfelen.

Het zou dus zaak zijn, goed op te letten en zich niet te laten verrassen.

Want dit was zeker — Raffles was er de man niet naar, zich te weer te stellen tegen twee mannen, die een hard beroep hadden en niets deden dan hun plicht.

Het zou waarschijnlijk wel gemakkelijk zijn, hen te bestrijden, want zij waren in ieder geval met zijn drieën en hadden hier een goede stelling ingenomen, maar Brand wist wel, dat Raffles er geen oogenblik aan zou denken, die mannen te dooden.

Veeleer zou hij zich rustig laten arresteeren, om dan onderweg de eerste de beste gelegenheid te baat te nemen tot een ontvluchting.

De minuten, de kwartieren kropen traag voorbij en Brand wist zich slechts wakker te houden door de eene pijp na de andere te rooken en nu en dan op te staan, teneinde zijn verkleumde voeten te verwarmen.

Het kon ongeveer twee uur in den nacht zijn en Brand stond juist op het punt, Raffles te gaan wekken, toen zijn aandacht getrokken werd door het zonderlinge gedrag van een paar trek-honden, die zich een warm nestje hadden gezocht onder een der wollen dekens van de slede.

De dieren staken eerst hun snuit onder de deken uit, snuffelden, lieten een zacht gebrom hooren en sprongen eensklaps van de slede, de nekharen als een borstel overeind en de bovenlip zoo hoog opgetrokken, dat de scherpe, blinkende tanden bloot kwamen.

Brand kende de dieren genoeg, om dadelijk te beseffen, dat er gevaar moest dreigen.

Maar van welken aard kon dat gevaar zijn?

Brand keek scherp over de vlakke uit, die door de maan helder verlicht werd en het kwam hem voor, dat hij in de verte een vlek zag, die langzaam grooter werd.

Hij kon echter volstrekt niet onderscheiden wat het was, maar de honden schenen het zeer goed te weten en een scherp geblaf van de twee eersten wekte al hun makkers, die zich in de sneeuw hadden ingegraven.

De wind was gedurende den nacht omgeloopen en het was duidelijk dat de dieren iets roken, iets, waarvan zij gevaar duchtten en dat daar over de vlakke scheen te naderen.

Maar het blaffen van de honden had ook Raffles en Henderson doen wakker worden, die haastig hun pelsen aantrokken en uit de tent kropen, het geweer in de vuist.

— Wat is er? Waarom blaffen de honden? vroeg Raffles.

— Ik weet het niet — maar ik geloof dat er van de vlakke gevaar voor hen dreigt en daarginds, op ongeveer een kilometer afstand, nadert iets, wat ik nu nog niet goed kan onderscheiden.

Henderson was een paar stappen naar voren getreden en tuurde scherp voor zich uit.

Na eenige oogenblikken riep hij opgewonden uit:

— Wolven, Mylord! Wolven, die een slede achtervolgen! Het moeten er wel veertig of vijftig zijn!

— Dat moeten de politiebeambten zijn! riep Brand ontsteld.

Juist op dat oogenblik klonken over de vlakke snel achter elkaar drie scherpe knallen.

Ook Raffles en Brand konden nu duidelijk de slede onderscheiden, die daar in groote vaart over de vlakke snelde, getrokken door tien sterke honden en omgeven door een veertigtal wolven, wier oogen men zelfs op dien afstand bloeddorstig kon zien fonkelen.

Raffles bedacht zich geen oogenblik.

— Hen ter hulp gesneld, vrienden! Laat de geweren maar hier en neem liever bijl en revolver mede. Vlug — die ongelukkigen verkeeren in levensgevaar! En laat de honden maar los — zij zullen ons kunnen helpen!

In een ommezien hadden de drie mannen zich gewapend en zij snelden nu onverschrokken de slede tegemoet, die daar naderde.

Op een afstand van honderd meter zagen zij hoe een der honden van het voorste span door een wolf bij de keel werd gegrepen en neerstortte.

Dadelijk wierp zich een krioelende hoop rootdieren op het slachtoffer, hetwelk zij met hun scherpe tanden verscheurden, terwijl de twee politiemannen — want dat zij het waren kon niet in twijfel worden getrokken — hun revolvers op dien vechtenden, dringenden hoop leegschoten.

Een paar van de honden hadden zich weten los te rukken en eenigen er van vluchtten in allerijl weg, maar anderen wierpen zich moedig op de wolven en er ontstond een verbitterd gevecht.

Maar het einde kon niet twijfelachtig zijn — de wolven waren te talrijk en eenigen hunner klauterden reeds op de slede, waar de twee

politiebeamten zich thans rug aan rug met hun breede jachtmessen tegen den woesten troep verdedigden.

Op dat gevaarlijke tijdstip kwamen de drie redders opdagen, gevolgd door hun grootste trekhonden en hun revolverschoten klonken snel en regelmatig achter elkander — en ieder schot was raak!

En toen de kamers leeg waren, namen zij de bijlen ter hand en vooral Henderson hield op een vreeselijke wijze huis onder de uitgehongerde roofdieren, wier koppen hij met een enkelen bijslag spleet.

De politiemannen, met nieuwe krachten beziel, nu deze zoo onverwachte hulp kwam opdagen, staken woedend om zich heen en na een kwartier sloegen de nog levende wolven, ongeveer twaalf in getal, plotseling en als op een afgesproken sein, op de vlucht en verdwenen in noordelijke richting.

Men kon thans het slagveld overzien, dat een bloedigen aanblik opleverde.

Vier en twintig doode wolven lagen op de sneeuw — maar ook een zestal honden, waaronder twee van Raffles, hadden den ongelijken strijd met den dood moeten bekoopen.

Brand was vrij ernstig gebeten en erger nog waren de politiemannen er aan toe, die zich zoo dapper hadden verweerd en die in dijen en armen diepe beetwonden vertoonden, waaruit het bloed stroomde.

Zij werden onmiddellijk op de sneeuw neergelegd, dicht bij het nog altijd brandende houtvuur. Brand haalde de kleine verbandkist uit de tent en Raffles en hij verbonden dadelijk bij de warmte van het vuur de wonden van de twee gekwetsten, die hen zwijgend lieten begaan, uitgeput en half versuft door den zwaren strijd.

Zij waren echter volkomen bij kennis, ofschoon hun wonden hun veel pijn deden en toen de verbanden waren aangelegd, zeide een hunner, een nog jonge man met een krachtig geteekend, donker gelaat:

— Gij zijt zeker — — degene dien wij zoeken?

— Ik geloof het haast wel! antwoordde Raffles glimlachend. Wilt ge mij arresteeren?

— Dat is mijn plicht! Ik weet heel goed, dat gij ons zooeven het leven hebt gered — maar in deze streek bestaat iets, dat nog meer waard is dan het leven, mijnheer, en dat is plichtsvulling tot het uiterste! Ik moet u arresteeren!

Raffles keek glimlachend op den gewonde neer, die daar machteloos lag uitgestrekt, zonder wapens, uitgeput door bloedverlies en die er toch van sprak, hem te willen arresteeren.

Zijn stem had een bijna vaderlijken klank, toen hij hernam:

— Ik neem u dat goede voornemen volstrekt niet kwalijk en ik bewonder het zelfs in u, dat gij ons, ondanks uw machteloosheid, als gevangenen wilt meevoeren! Want gij moet toch wel inzien, sergeant — ik heb een streep gezien op den mouw van uw uniform — dat dit onmogelijk is! Wij zijn met ons drieën — en een van mijn makkers telt wel voor zes anderen! De kamers van uw revolvers zijn leeg, een van uw geweren is gebroken en het andere ligt daarginds in uw slede, ongeladen!

De politie-sergeant kneep de lippen oopen, fronste de donkere wenkbrauwen en zeide:

— Misschien hebt ge wel gelijk! Gij zijt natuurlijk dezelfden, die zoo juist bijtijds hebben ingegrepen in onzen strijd met de bandieten?

— Ja, dat voorrecht had ik! Mag ik vragen of gij uw twee gevangenen veilig hebt kunnen afleveren?

— Die zitten achter slot en grendel! antwoordde de sergeant kortaf.

Maar zijn makker, die minder ernstig gewond was, liet nu zijn stem hooren en zeide:

— Wat drommel, sergeant — neem het mij niet kwalijk, maar ik geloof waarachtig wel, dat wij reden hebben om deze heeren te bedanken — wie ze dan ook mogen zijn! Plichtsgevoel is prachtig en ik geloof niet, dat ik er nog ooit in ben te kort geschoten, maar wij zouden nu toch zeker als aas voor de wolven dienen, als zij ons niet te hulp waren gekomen!

— Wat alles niet belet, dat ik hen zou arresteeren — als ik er maar kans toe zag! bromde de jonge sergeant tusschen de tanden.

— Ik begrijp u volkomen! hernam Raffles glimlachend. Misschien zou ik in uw geval wel juist zoo handelen! Maar nu hebben wij genoeg gepraat. Wij gaan nu weer kalm slapen — en gij kunt hetzelfde doen, maar — ik ben nu wel genoodzaakt om u goed te laten bewaken! Morgen zullen wij verder zien!

De twee politiemannen werden dicht naast elkander in de ruime tent gelegd, hun revolvers werden op veiligen afstand verborgen en Raffles ging op zijn hurken bij hen zitten, terwijl Brand

en Henderson zich weder rustig te slapen legden.

Eenige minuten later was het kleine kamp in rust, want ook de beide politiemannen, ondanks hun gehardheid, uitgeput door bloedverlies en vermoeienis, sliepen bijna onmiddellijk in.

Zij sliepen ook nog, toen Raffles den volgenden morgen reeds een kleinen onderzoekingstocht had gedaan en daar tevreden van terugkeerde en Henderson reeds voor het ontbijt had gezorgd.

Pas laat in den morgen ontwaakten de beide politiemannen en zij schenen zich hun toestand volkomen bewust te zijn.

Raffles onderzocht hun wonden, verbond ze opnieuw en begon toen:

— Luister eens, mannen — wij zullen u thans moeten verlaten! Een uwer zal morgen wel zoover genezen zijn, dat hij weder kan loopen — de ander zal nog wel bijna een week rust moeten houden. Gij hebt zelf een kistje met verbandmiddelen in uw slede, naar ik heb gezien. En luister nu goed. Gij zijt hier twee dagreizen van een bewoonde plaats en drie van een dorp, waar men een telegraaf heeft. Dat is voor ons ruim-schoots voldoende. Ik ken thans uw gezindheid jegens mij — en gij zult het mij wel niet kwalijk nemen dat ik dienovereenkomstig handel! Wij zullen u overbrengen naar een goed beschut rotshol, op dertig passen hiervandaan, dat ik zooveen ontdekt heb — en waar gij uw revolvers en geweren zult vinden. Naar de munitie die er op past, zult gij echter wel een half uurtje moeten zoeken — want ik heb het kistje vrij goed weggestopt! En in een half uur zal ik ver zijn! Gij hebt trouwens slechts acht honden tot uw beschikking, die niet eens heel goed ter been meer zijn en de mijne zijn gelukkig goed uitgerust. Het spijt mij dat ik u deze vernedering

moet aandoen — maar het hemd is nu eenmaal nader dan de rok!

Hij gaf Brand een wenk en deze droeg den zwaargewonde naar het uitstekend beschutte rotshol, waar hij den brömmenden en vloekenden sergeant behoedzaam op het leger van dorre bladeren neerlegde, waarover een wollen deken was uitgespreid.

De tweede politiemann kon, steunend op Brand en Raffles, hinkend het hol bereiken en nu was in een ommezien alles tot het vertrek gereed gemaakt.

De slede werd tot dicht in het hol getrokken, nadat Raffles zich overtuigd had, dat er nog levensmiddelen in overvloed voorradig waren, de acht honden werden bijgedreven, en Raffles en zijn metgezellen maakten zich tot het vertrek gereed.

En toen Raffles den kreet liet hooren, die de honden in beweging moest zetten, riep de oudste politiemann, die zijn hoofd buiten het hol had gestoken:

— Ik zal er een uitbrander voor krijgen, mijnheer — maar je hebt ons prachtig behandeld en ik dank u en uw makkers, want we leven nu tenminste nog — en dat is ook wat waard, als je het goed beschouwt!

— U is mij geen dank verschuldigd — ik weet ook wat plichtsvervulling is! zei Raffles eenvoudig.

En de slede gleed over de vlakke heen, terwijl daarbinnen in het rotshol de jonge sergeant zijn hart lucht gaf in een reeks vloeken, tot hij van vermoeidheid wel moest zwijgen, de oogen sloot, en insliep, terwijl zijn makker, zonder zich al te veel te overhaasten, naar het kistje munitie onder de sneeuw ging zoeken!

De volgende aflevering (No. 482) bevat:

De strijd tegen de misdaad.

20 Cigaretten

10 Cigaretten

DUBEC No. 4 zonder Mondstuk

IN VERPAKKING VAN 20
EN OOK VAN 10 STUKS

De Dubec Cigaretten No. 4 zijn gemaakt
van kostbare echt TURKSCHE TABAK

GEEN ANDER MERK TELT ZOOVEEL TROUWE ROOKERS

Voor 2½ cent Onovertrefbaar

N. V. Cigarettenfabriek J. VAN KERCKHOF

GEVESTIGD 1885